JURNALUL® S.F.

Nr.41 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

Alina POPOV

Clifford D. SIMAK

Gabriel BRĂILĂ

Gerard KLEIN

• POZITRONIADA

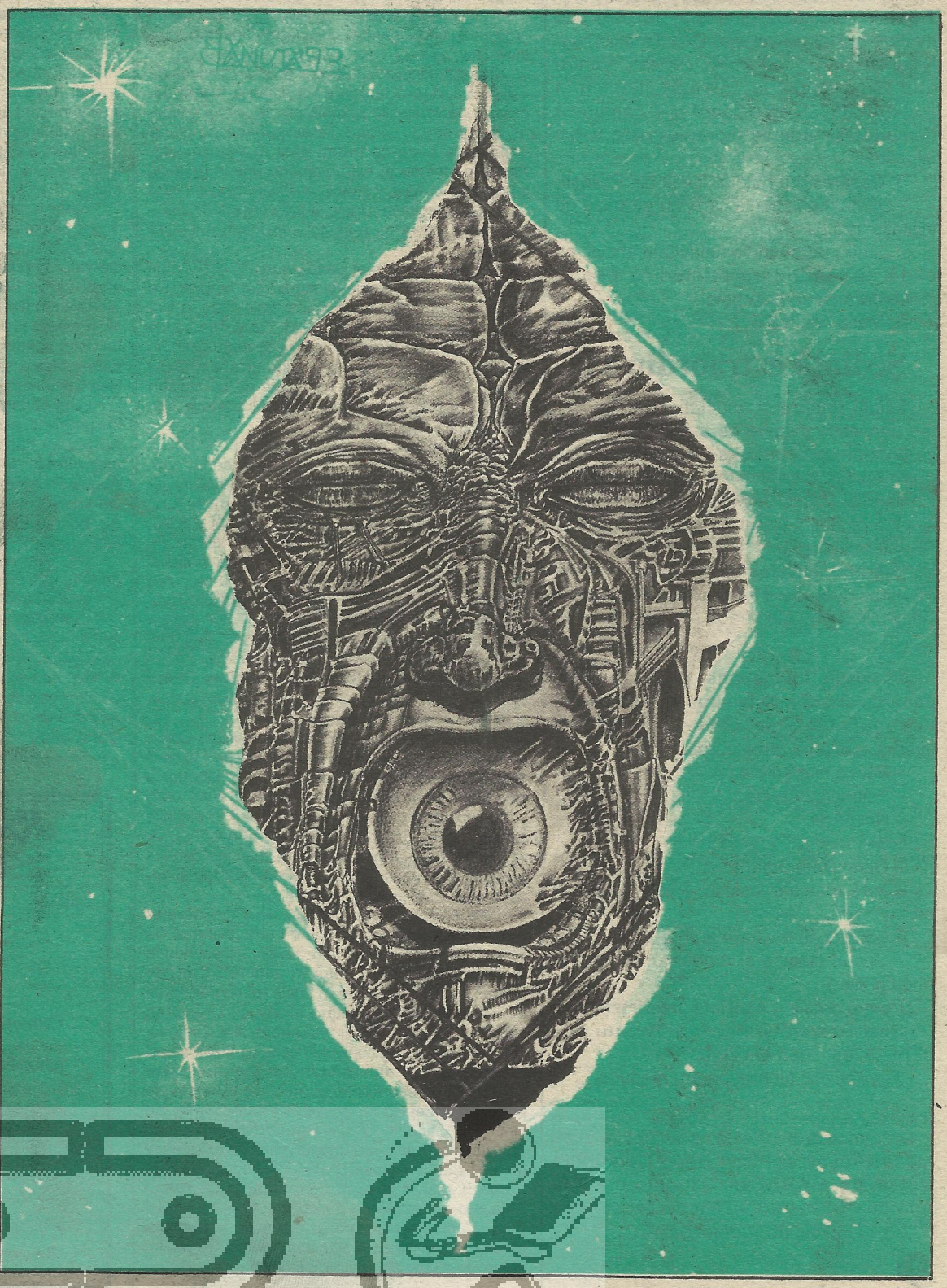

Ultima oră!

Plocon '93

1. Taxa de participare la "Plocon '93 " este de 2500 lei .

2. Taxa de participare la concursul *„Quo Vadis?"* este de 2000 lei (literatură și artă). Taxa va fi expediată pînă la 01.10.1993 prin mandat poștal pe adresa: Dan Tărăcilă, str. Nicopole nr. 3, cod 2000, Ploiești. Pentru arte vizuale pînă la 15.10.93. telefon la numărul 097/124210 pentru a comunica numărul și mărimea lucrărilor care vor fi expuse.

3. **Cazarea:** La hotelul Turist din Ploiești;

– pentru cenaclurile care vin pe bază de invitație: gratuit.

– pentru persoanele neinvitate oficial: cu plată și confirmare telefonică pentru rezervarea camerei la hotel.

4. **Masa:** idem 3.

Ședință extraordinară

Filiala română a asociației „World SF" are deosebita plăcere de a anunța reluarea ședințelor cu o întîlnire extraordinară cu cunoscutul scriitor Norman Spinrad („Solarienii", „Bug Jack Barron", „Mașinăria Rock-and-Roll") fostul președinte al World SF International și N. Lee Wood fost secretar general. Întîlnirea va avea loc sîmbătă 16 octombrie, ora 11,30 la sediul Fundației „Vladimir Colin", din strada Arhitect Mincu.

*

Asociația „Interferențe" din Buzău propune colaborări, schimburi de materiale, informații, adrese contact în țară și internaționale pe următoarele teme;

– Ecologie mentală.
– Psihocibernetică.
– New Age.
– SF
– Optimizare umană
– Arte marțiale inclusiv Taichi, Qi-Qong etc.
– Tehnici de învățare autorelaxare.
– Jocuri clasice și moderne. (tangram, origami etc.)

Pentru detalii = Asociația Interferențe Post Restant O.P. nr. 1, Buzău, tel.: 0974/23786, după ora 20,00

Trimiteți plic timbrat pentru răspuns.

*

În perioada 8-10 octombrie a.c. va avea loc la Brașov și Pîrîul Rece **Conferința Națională a ARSFan '93.** Informații la telefon: 6392087 – Nicu Gecse sau 096/166068 Cornel Secu.

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

11. Luna martie a anului 1923 este o altă dată foarte importantă în istoria modernă a science-fictionului și fantasticului: apariția numărului 1 al revistei Weird Tales.

Weird Tales se prezenta ca un „pulp" cu dimensiuni clasice, avînd subtitlul: The Unique Magazine. Coperta reprezenta un monstru ținînd între tentacule o tînără domnișoară, în timp ce un tînăr musculos, înarmat cu un cuțit, încerca să o salveze.

Intenția declarată a acestei reviste, condusă de Edwin Baird, era aceea de-a explora macabrul, groaza, perversiunile sexuale etc. În primul editorial, Baird scria: „Weird Tales publică povestiri diferite de ceea ce puteți găsi în alte reviste. Povestiri fantastice, extraordinare, uneori grotești, povestiri anormale și stranii, în sfîrșit, povestiri care să vă taie respirația. Unele sînt de coșmar, altele – scrise de adevărați maeștri – tratează subiecte interzise"...

Cititorii nu au fost dezamăgiți, Weird Tales conținea în paginile sale întocmai ce anunțase. De exemplu, în numerele din mai și iunie 1924, a fost publicat un serial semnat de C.M. Eddy, The Loved Reads, avînd ca temă necrofilia. Seabury Quin, în aceeași epocă, a scris o povestire în care bărbatul cel viril este transformat în femeie de un sinistru vrăjitor. El (sau ea) devenind astfel prietena cea mai bună a fostei logodnice.

Noua revistă n-a avut un succes de public semnificativ, dimpotrivă. Baird a abandonat conducerea la începutul anului 1924, Weird Tales supraviețuind fără redactor – șef mai multe luni; apoi, în noiembrie 1924, Farsworth Wright a preluat conducerea. Era un om uriaș, scheletic, cu mîinile tremurîndu-i permanent din cauza maladiei Parkinson (răutăcioșii declarau că nici nu se putea un redactor – șef mai nimerit pentru o asemenea revistă). Dedicîndu-se trup și suflet muncii sale, a acceptat să nu primească nici un fel de salariu mai mulți ani, fără a reuși însă niciodată un Weird Tales rentabil, vînzările fiind tot timpul la limita supraviețuirii. Doar în zilele noastre, exemplarele acestei reviste se vînd cu sute de dolari.

În timpul trecerii pe la redacția revistei, Edwin Baird a avut meritul de a-l introduce pe Howard Philips Lovercraft printre „cei ai casei". Raporturile epistolare erau foarte dificile cu acest autor care critica violent textele publicate de Baird în paginile revistei, denigrîndu-și pînă și propria operă. În octombrie 1923, a apărut Dagon, marcînd debutul profesional al unuia din cei mai mari scriitori ai secolului: H.P. Lovercraft.

S-a născut în anul 1890, la Providence, aproape de Boston, începîndu-și activitatea de scriitor rescriind textele altor autori, corectîndu-le gramatica și stilul. A murit în anul 1937, nu de foame, cum s-a exagerat în unele monografii, ci de cancer la intestine. Despre el însuși, Lovercraft spunea: „Lucrurile stranii m-au atras dintotdeauna. Din toate poveștile copilăriei, cele cu vrăjitoare și fantome m-au impresionat cel mai mult. Am început să citesc foarte de mic, de la vîrsta de patru ani, începînd cu poveștile fraților Grimm. La cinci ani, citisem «O mie și una de nopți», fiind entuziasmat. I-am cerut mamei mele să-mi aranjez un „colț arab" în camera mea, încercînd să mă confund cît mai mult cu personalitățile lui Abdul Alhazred, un nume care mi-a fost apoi tot timpul drag și pe care l-am utilizat mai tîrziu în numirea autorului cărții mitice Al Azif sau Necronomicon. La vîrsta de șapte ani, avînd imaginația saturată de mitologie, speram să devin un diavol sau cel puțin un satir. Urmăream tot timpul în oglindă dacă nu mi se ascut vîrfurile urechilor și nu-mi cresc coarne, iar picioarele nu se transformă în copite. Mai tîrziu, cînd adevărurile științei m-au obligat să renunț la aceste vise infantile, am devenit un ateu și materialist total. Am studiat apoi filozofia și nu am găsit nici o umbră de adevăr pentru a putea crede că există ceva adevărat în spiritism și ocultism. Foarte probabil, cosmosul nu este decît o masă eternă de forțe contrare, în mijlocul cărora universul nostru vizibil, mica noastră planetă și fragila noastră specie nu sînt altceva decît un accident momentan și lipsit de importanță."

Întreaga viață, Lovercraft a suferit de o serie de fobii, iar fantasticul l-a fascinat într-un mod anormal.

Apariția sa în paginile magazinului Weird Tales a fost salutată de un adevărat ropot de aplauze, aparținînd nu numai cititorilor, dar și altor scriitori, ale căror impresii pot fi întîlnite în „poșta redacției" anilor 1925 - 1926. Iată cîteva dintre acestea:

„În numele cerului, cine este H.P. Lovercraft? Nu am auzit niciodată vorbindu-se de el. Dacă este un autor contemporan – ceea ce mi se pare incredibil – merită să fie cunoscut în lumea întreagă." Ray Cummings.

„The Outsider este la nivelul lui Poe și, dacă îmi permiteți, este mai bună decît orice a scris Poe. Nu pot să găsesc cuvintele potrivite pentru a-mi exprima satisfacția față de acest magnific text. " August Dereleth. (Dereleth a devenit mai tîrziu unul din prietenii lui Lovercraft, apoi editorul lui postum. Au semnat împreună mai multe „colaborări" postume).

„Nu este decît un Lovercraft, iar misterul este profetul său, vreau să spun, parafrazînd Coranul (...) este un geniu." E. Hoffman Price.

În Anglia, Sir Arthur Conan Doyle și Wells au fost maeștri incontestabili ai genului. Connan Doyle ne-a dăruit în anul 1912 capodopera sa The Lost World, cea mai celebră dintre aventurile lui Pr Challenger. Acesta organizează o expediție în America de Sud, încercînd să descopere un platou izolat unde supraviețuiesc animale preistorice:

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAȚIA INTACT PENTRU CULTURĂ ȘI ARTĂ

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor-șef)*,
Număr realizat de:
Ionuț BĂNUȚĂ, Nicolae ARITON,
Mugur CORNILĂ,
(Redactori)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1,
București tel., fax . 3.12.71.35;

dinozauri, pterodactyli etc. După aventuri periculoase și extraordinare, Challenger descoperă acest loc considerat dispărut. La reîntoarecerea în Anglia, face cunoscut, unei scoietăți științifice londoneze, descoperirile sale, dar este luat în derîdere. În acest moment, cu un gest teatral, Challenger deschide o colivie care conținea un pterodactyl, ce își i-a zborul peste capetele oamenilor de știință prezenți.

În anul 1914, apare un nou roman al lui H.G. Wells: The World Set Free, o utopie construită pe ideea utilizării bombei atomice în timpul unui război. S-ar părea că Wells a fost primul care a făcut această redutabilă prezumție, verificată ulterior la Hiroșima. După alți eruditi, cel care a utilizat pentru prima dată această idee, a fost un obscur autor sîrbo-croat, cu șase luni înaintea lui Wells.

Făcînd un salt pînă în anul 1923, descoperim unul din utlimele romane science-fiction ale lui H.G. Wells: Men Like Gods. Wells abandonase progresiv genul, în timp ce un alt scriitor britanic, George Griffth scria romane de anticipație al căror succes comercial era cu mult mai mare decît al bătrînului maestru. Men Like Gods este construit pe tema universurilor paralele, autorul prezentîndu-ne o altă civilizație umană în care moravurile sînt mult mai lejere. Wells se amuza „transbordînd" cîțiva englezi puritani în acest univers, urmărindu-le reacțiile pline de oroare față de noile obiceiuri. Cu excepția acestor cîteva scene amuzante, eroina virgină, castă și naivă, precum și întreg romanul nu s-au bucurat de nici un succes literar.

Ajungînd în acest punct, vedem că la începutul anului 1926, exista deja un debut al literaturii science-fiction. De la Garret P. Serviss la Lovercraft, trecînd prin opera lui Merrit și Burroughs, avem un adevărat evantai al genului: de la hard science (roman pur științific) pînă la fantasy. Nu a lipsit nici un „șef de coloană" care să cristalizeze mișcarea, Hugo Gernsback, care de mai mulți ani publica regulat povestiri SF în noua sa revistă Science and Invention. În 1923, prezintă în foileton unul din romanele lui Ray Cummings, Tarrano the Conqueror, apoi a realizat un umăr „special științific" care a avut un excelent succes. Din acest moment a simțit că a sosit clipa de a lansa prima revistă de gen. Și o va face!

Nicolae C. ARITON

(va urma)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustațiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Horațiu – Olimpiu RĂDULESCU
Corectură:
Cristina VASILE
Montaj offset:
Mariana SEBE, Daniel STĂNICĂ
Jurnalul S.F. este înscris
în Catalogul Presei la poziția 2.128
Abonamentele se pot procura de la orice centru
RODIPET
Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Ecran fantastic 1993

Mușcă și fugi

John Landis e binecunoscut fanilor lui Michael Jackson – el e regizorul celebrelor clipuri **Thriller** și **Black or White**. În ambele cazuri, elementul fantastic (în **Thriller** cu nete accente horror) e combinat cu cel comic. Tendința și în filmul cu care s-a afirmat în 1981 Landis, **An American Werewolf in London**, realizare dorită a fi o comedie neagră. În fapt, marea problemă a acestui film, mult supraevaluat, constă în lipsa de unitate stilistică între registrul comic și cel horror.

Iubește și mușcă (Innocent Blood, 1992) suferă de același handicap: incapacitatea de a opta între comedie și filmul de groază sau de a le îmbina într-un tot armonios. Filmul pare o combinație între **Dracula, Basic Instinct** și **Nikita,** din primul luînd vampirii, aflați acum în mare vogă, din al doilea criminalul feminin și erotismul pervers, din al treilea actrița (Anne Parillaud) și puțintel din rol, totul bine agrementat cu clasica rețetă hollywoodiană (morală pozitivă, violență, umor și acțiune, **happy end**). Dar poantele sînt telefonate, banale și previzibile, iar efectele speciale jalnice și repetitive (stop-camera, lentile de contact colorate , ridicola torță umană din final). Desigur, există și momente comice reușite: eroul se trezește brusc, după o noapte petrecută alături de vampiriță, dă fuga la baie și se caută la gît; învierea și urmărirea boss-ului mafiot la morgă; tolănirea lui ulterioară în frigiderul depozitului de carne cu o costiță drept pernă. În ansamblu, însă, scenariul e de o puerilitate extremă și într-atît de dopat cu incongruențe logice, încît nici măcar în rîs nu poate fi luat, necum în serios. **Iubește și mușcă** devine astfel un compendiu de erori regizorale; situații aberante – **il capo mafioso** zace, golit de sînge, în bucătăria sa, iar eroul face deducțiile indispensabile bunului mers al acțiunii de la fereastra amintitei încăperi; soluții ilare – comentariul din **off** al vampiriței, absolut inutil și, de altfel, abandonat pe parcurs; gratuitate – secvența camerei subiective în interiorul bisericii; snobism și prețiozitate – droaia de citate și referințe cinematografice, de la clasicul **Dracula** (Tod Browning, 1931) la reputatul **Străinii din tren** (Alfred Hitchcock, 1951), e intenționantă a fi lămuritoare, comică, contrapunctică sau ce altceva? La toate acestea, se adaugă decupajul total neinspirat, abundența locurilor comune, comicul involuntar și jocul actoricesc, oscilînd între inexistent și grotesc.

Însă la nivelul tratării motivului fantastic lucrurile iau o turnură de-a dreptul penibilă. O lumînare în casa unui vampir mai merge, dar un întreg apartament garnisit cu lumînări e oarecum mai greu de înghițit (chiar dacă am văzut **Carrie** Brian de Palma, 1976). Vampirii, se știe, nu suportă lumina (**il capo** fumegă la soare), dar Anne Parillaud nu pare a avea grețuri în acest sens – deși, din cînd în cînd, Landis își amintește de asta și se grăbește să-i dea o acțiune care s-o ducă la întuneric. Nu e foarte clară relația dintre sex și vampirism – la o adică, eroina se poate abține de la supt (sînge, ce vă trece prin cap...)?! Pe de o parte, tradiția e respectată (usturoiul îi îndepărtează pe vampiri), pe de alta nu (toți vampirii se reflectă liniștiți în oglindă). În fine, transformarea mafioților în vampiri e mult prea trasă de păr pentru a mai fi convingătoare – adică boss-ului îi trebuie o noapte întreagă să-și conștientizeze noua condiție, iar celorlalți mușcați doar cîte o oră?

Confuz la nivelul concepției și al realizării, John Landis eșuează într-o intrigă polițistă parodică. El nu înțelege că într-un film de factură fantastică, fie el și umoristic, realismul e esențial. În acest sens, Landis ar putea învăța ceva de la Joe Dante (**Gremlins, Howling**), maestru nu doar al postmodernismului filmic, ci și al explorării cu succes al unui gen extrem de dificil și rar abordat: comedia horror. Dar, deși au fost colegi la **Twilight Zone The Movie** (Landis, Spielberg, Dante, Miller, 1983), John Landis pare a fi pierdut această ocazie...

Cristian LĂZĂRESCU

Fenomene energetice spontane

La prima întrebare pot exista, deocamdată, patru răspunsuri: a) energie cosmică; b) energie geomagnetică; c) energie biologică; d) o formă de energie încă necunoscută. Din păcate, datele de care dispunem nu pot furniza un răspuns cert, dar este foarte probabil să fie o formă de energie încă necunoscută.

La cea de-a doua întrebare consider că putem lua ca punct de plecare ipoteza lansată de sovieticii V. Makarov, N. Gonciarov și V. Morozov, potrivit căreia Pămîntul dispune de o rețea de poli energetici, această rețea avînd forma unui dodecaedru, cuprinzînd și un icosaedru cu 20 de fațete triunghiulare, deci ca un imens cristal energetic. Se știe că în formele geometrice de tip cristalin, cele mai interesante fenomene se produc pe muchii și pe vîrfuri. Conform modelului cercetătorilor sovietici, pe muchiile acestui imens cristal energetic s-ar afla majoritatea fracturilor scoarței terestre iar pe vîrfuri, anomaliile magnetice, centrele presiunilor atmosferice minime și maxime, cele mai bogate zăcăminte, precum și locurile de iernare ale păsărilor călătoare. Un asemenea vîrf energetic s-ar afla și în Marea Sargaselor unde se produc o serie de fenomene stranii (între altele, fîșii luminiscente uriașe pe suprafața oceanelor, detectabile de pe o orbită circumterestră). Asemenea emanații energetice pot apărea și în anumite zone ale stratosferei. Dacă această ipoteză este valabilă, putem presupune că zona din apropierea Clujului se află într-un asemenea vîrf (sau pol) energetic?

O surpriză deosebită ne-a provocat o „capcană" foto, obținută de colectivul condus de dr. Marioara Godeanu, în interiorul piramidei bioenergetice de la Pitești. Asemănarea cu „capcanele" obținute la Cluj este izbitoare. Să fie vorba de aceeași formă de energie? Răspunsul este greu de dat, căci în zona Baciu vegetația crește în mod normal, pe cînd în piramidele bioenergetice procesele biologice au un ritm crescut de dezvoltare.

Totuși, se impun cîteva ipoteze de lucru:

1) Aceste fenomene sînt manifestările rezultantei unor energii identice, dar de sens contrar.

2) Fenomenele sînt rezultatele unei energii încă necunoscute, cu cîmpul biologic generat pe o anumită suprafață.

3) În fenomenele energetice naturale, energia emisă este spontană, pe cînd în fenomenele de tip piramidă este indusă și amplificată.

Pentru a putea ajunge la rezultate statistice acceptabile, este necesară dezvoltarea modalităților de cercetare comparată, atît în zone energetice naturale, cît și în sisteme de tip piramidă.

Un alt aspect care ar merita aprofundat este acela dacă aceste fenomene aparțin doar globului terestru. Într-un atare scop ar fi necesară elaborarea unui set de experimente atît în zonele active, cît și în sistemele de tip piramidă, atît la nivelul solului, cît și în subsol (sau subacvativ) la adîncimi de peste 200 de metri, atît la nivel atmosferic, cît și extraatmosferic (pe orbite de peste 350 km). Bineînțeles, un astfel de experiment complex este dificil de realizat, datorită efortului tehnologic cerut. În orice caz, numai o cercetare serioasă, „la rece", poate aduce rezultate mulțumitoare. Și, parafrazîndu-l pe Gauguin, s-ar putea ca aceste rezultate să ne ajute să răspundem la eternele întrebări: cine sîntem? de unde venim? încotro ne îndreptăm?

Peter LEB

Ţineam ghemul strîns în mîini şi capătul firului se deşira perna galbenă din grindă nu voia să se arate. Peretele începea să se înconvoaie, să se strîmbe într-o mască hidoasă ce-şi deschidea fălcile cleioase ca dîra unui melc: „Nu vreau operaţie de apendicită, nu vreau" striga masca, iar eu, cu ochiii ţintă în golurile căscate şi mişcătoare roteam mecanic ghemul între degete. De undeva de jos începea să încolţească un soi neştiut de floarea -soarelui şi fiecare ungher al camerei îşi destupa izvorul de limfă într-un nor de aburi argintii. Perna galbenă făcu explozie şi o mulţime de confeti se risipi într-o ploaie densă. Urlu de atîta claustrare şi sar orbeşte înainte. Doar pisica ce miaună sălbatic mă face să deschid ochii şi să văd eprubetele, cărţile, pereţii mei albaştri, dungaţi, semn sigur că m-am trezit. Îmi trag ginşii, fracul de lucru şi-mi aprind o ţigară din plante. Tuşesc, iar am nimerit-o pe-aia cu droguri şi scuip în borcanul de lîngă eprubetele însemnate Igor. Igor este numărul 13. Adică al 13-lea din dinastia puştilor formaţi în eprubete. Da. Iei o eprubetă mică şi pui gelatina cu embrionul. Apoi o alimentezi la reţeaua de vitaminizare pe care oricine o are în bucătăria personală şi vezi că e gata să dea peste margini, iei copilul şi-l pui într-o eprubetă mare şi tot aşa, într-o cratiţă, într-un lighean sau într-un butoi de varză, depinde ce ţi-e pe-aproape. Dacă ai timp, cît îţi faci o omletă sau o salată de morcovi poţi să vezi cum îi cresc mîinile şi picioarele, dacă vrei poţi să iei o pensetă, nişte bigudiuri şi să-i aranjezi creierul aşa cum îţi place, cum consideri un copil model. Uite vezi, aşa mi l-a aranjat şi mie mama: stil Ludovic al XIV-lea. Încercaţi, merită, e clasic şi totuşi foarte original. Poate nu vă amintiţi procesul. Ce nerozie! Unul dintre colaboratorii noştri se gîndise să programeze nişte embrioni congelaţi de acum 80-100 de ani. Cu creşterea rapidă. Cu praf de copt, cum s-ar spune. Vă închipuiţi ce muncă pe specialiştii în genetică, pe sociologi, pe psihologi! Firesţe, fiecare om e... produsul secolului său. Inadaptarea era vădită. Experimentaţii nu erau buni decît să umple celulele Vilei 9 din Down Street, cel mult să fie cadru în filme western. Bieţii de ei, să-i vezi mărşăluind prin parcul ştiinţific model 2100 şi să-i auzi strigînd: „Salvaţi Pămîntul". Bineînţeles, el era nevinovat. El făcuse şi oamenii aceia de fotoplasmă: iei un grup de oameni şi le rupi pe rînd mîinile, picioarele, capul, trunchiul. Poţi privi conturul corpului albăstrui şi-i poţi soma ideii lor de creier să facă ceea ce vrei tu. Erau nişte umbre ciudate, îi puteai folosi drept arme psihologice în spitalele de nebuni care nu sînt chiar atît de puţine. Bine că nu-mi venise mie ideea asta. Eu însă am dinastia Igor. Igor – 13, Igor – 12, Igor – 11, Igor – eu, Igor – tatăl şi bunicul meu. Ah, bunicul meu Igor! Mi-l aduc aminte de cînd începusem primele experimente: „Igor, Igoriţă tataie, da'ce-ai de gînd cu cîrlanii ăia?"... Aveam eu un gînd, firesţe, doar bunicul meu nu mai avea în afară de aceştia decît iepuri albi de casă. Şi cum talentul meu nu mai avea răbdare, aşa a început a doua dinastie a Igorilor. Bineînţeles că pe la Igor 6-7 au început acuzele, micile maşinaţii ale prietenilor, invidiile specialiştilor, băsca parafe de ilegalitate sub care totuşi lucram. Dar nu, dinastia Igorilor nu putea fi oprită... Am terminat două ţigări de muşeţel şi privesc cum lui Igor începe să i se formeze ochii. Cineva suie scările apartamentului meu, făcînd o gălăgie nebună. Igor – 12, ştiu că a plecat să descopere un nou drum spre INDII, Igor – 10 şi Igor – 11 se mai joacă încă de-a Romulus şi Remus undeva în Italia. Sfinte mare Igor al Sfinţilor Igori! Poliţia juridică!

Iau linguriţa de plastic metalizat şi Igor – 13 îmi alunecă centimetru cu centimetru în stomac.

– Nu e nimic, oameni buni, nimic!... Mănînc şi lacrimile mi se preling amare pe obraji.

Şi nimeni nu va ştii că acela ar fi trebuit să fie Mîntuitorul lor, al tuturora.

Iulia TEODORESCU

Premiu Prima Verba – Pozitronic 1993

I'm in love with POZITRONIC

In perioada 24-26 septembrie , la Monteoru, au avut loc „Zilele Cenaclului Pozitronic" , organizate de Asociaţia pentru Arte şi Ştiinţe Prospective GENEZE din Buzău în colaborare cu MTS, departamentul tineret, şi Fundaţia pentru Tineret Buzău.

Aşa cum unii dintre dumneavoastră au aflat din paginile revistei, tema propusă a fost „Legăturile trecute şi viitoare între paranormal şi S.F." Dintre cei 140 de invitaţi , foarte puţini au fost convinşi că, totuşi, ar exista o legătură între cele două categorii mai sus amintite.Sporirea gradului de neîncredere a fost accentuat de discursul domnului Ion Ţugui, care(în timp ce fuma) povestea ineditele experienţe avute după 7 ore petrecute în poziţia lotus, discurs caracteriat de către unul dintre participanţi ca fiind teribil de liric.De altfel, absolutul pur şi neantul sînt totuna, spune Hegel.Interesante o mare parte din referatele prezentate de participanţi ca şi conferinţa domnului Florin Munteanu.

Despre organizatori şi organizare numai de bine , cu toate că apa în hotel curgea numai din două în două zile ,că nu prea erau becuri în camere , că telefonul din incintă fusese special pregătit pentru convorbiri telepatice , manifestarea a fost printre cele mai reuşite din acest an, concurînd doar cu *nunta* „V. Papilian".S-a discutat, s-au pus la cale PloCoane, s-au făcut cenacluri de zi şi de noapte şi, poate cel mai important lucru, s-a discutat cît din textele sf sînt sf sau mai precis ce înseamnă sf-ul pur.(Telefonul pe care l-am primit ieri noapte îmi confirma faptul că organizatorii discută încă în contradictoriu şi s-ar putea să propună tema de mai sus la viitoarea convenţie). Discuţiile pe această temă(de obicei se discuta dacă sf-ul e sau nu literatură) au avut puternice influenţe asupra juriului alcătuit din MIHAIL GRĂMESCU, MIRCEA LIVIU GOGA ŞI DAN PANA, care a hotărît desemnarea următoarelor premii :

la proză - Marele premiu Alina Popoy (H. Coandă) cu povestirea **Drum către lumi imposibile** (oferit de Asociaţia GENEZE);

a mai fost acordat un premiu de încurajare **(Prima verba)** Iuliei Teodorescu **(Pozitronic)** pentru povestirea **Cîntecul lui Igor** (oferit de Asociaţia Geneze), şi un premiu special lui Gabriel Brăilă**(SFera)**-pentru povestirea- **Full Man**(oferit de Inspectoratul pentru cultură Buzău)

la grafică- marele premiu a fost obţinut de Ionuţ Bănuţă;

Premiile jurnalului SF MIHAI HĂULICĂ- **Viermele perfecţiunii**

Traian Bădulescu - **Dolce Vita**

Premiul Radio Craiova - Ovidiu Gheorghe Ruţă (V. Papilian) - **Nada**

In afara acestor premii juriul a hotărît decernarea a încă patru premii speciale(adică numai diploma , că bani nu mai erau) - Premiul pentru Heroic fantasy -Florin Ursu - Noma, pentru speculativ fiction Monica Nicolau(grupul Ponci) - Natură moartă, socio-fantasy - Ciprian Cîmpeanu(Quasar) - Mîntuire mecanică, pentru valoarea artistică a textului Cristian Hriscu(Quasar)- Zăpadă şi lupi.

La despărţire organizatorii ne-au rugat a nu uita(ca să nu fie nici ei uitaţi în alte ocazii) sponsorilor acestei de a treia ediţii(numeroşi pe afişe şi diplome,dar puţini în realitate) SC CORD SA , VULTURUL SA,cotidianul OPINIA.

SI... NOAPTE BUNA , SF... heroic -fantasy, speculativ fiction, politico-fiction, socio-fiction, police-fiction, sex-fiction, etc-fiction(pînă la următoarea întîlnire).

Adrian BĂNUŢĂ

DRUM CĂTRE LUMI IMPOSIBILE

Motto:

„Cred că cei vechi cunoşteau mai multe decît noi, cei de azi. Altfel, de ce se salutau cu Primum Non Nocere?"
ANONIM

Dinspre dealurile îndepărtate, prinse a se înfiripa trupul şerpuit al unei noi caravane. Poate că era din cauza întunericului care cădea prea brusc după violetul înserării, poate de vină era numai depărtarea...

Elna n-ar fi ştiut să spună cu exactitate care era cauza din pricina căreia caravana i se păruse ciudată. Şi nici n-ar fi avut timp să stea prea mult pe gînduri: Elisabetha o strigă dinspre bucătărie cu voce furioasă. Clienţii începuseră să înjure în aşteptarea bucatelor.

Apoi fruntea neagră a caravanei izbi în pieptul văii, întunecînd orizontul. Pe muflonii lînoşi, cu coarne răsucite, bărbaţi pitici din neamul Kowa călăreau încruntaţi, ţinînd lăncile de os la îndemînă. Undeva, către una din margini, se zărea trăsura albă, cu blazonul auriu al familiei de Kowa. Şi, dacă Elna ar mai fi rămas cîteva clipe, ar mai fi văzut, pentru prima oară în viaţa ei, cum arată o prinţesă de dincolo de Munţii Vic, înainte de a se desface din crisalidă.

Cînd ultimul muflon pătrunse în curtea rotundă, lumina albă de la prova baculu o înştiinţă pe Elisabetha că soţul ei lega frînghiile de ancorare la ponton, încheind ultima traversare a fluviului. O strigă pe Elna să se grăbească, dar vocea i se pierdu în tumultul gălăgios al ultimilor sosiţi. Renunţă şi se grăbi către uşa grajdului, încercînd să se lămurească dacă muflonii mai aveau loc alături de struţi cu mustăţi şi de lăcustele urlătoare. Comandantul caravanei, un pigmeu cu barbă fosforescentă, o asigură prin semne că şi-au găsit deja loc pentru întinsul corturilor şi că animalele de povară care nu mai avuseseră loc înăuntru urmau să fie păscute peste noapte de călăuzele oarbe.

Elisabetha se întoarse în cuhnie şi se lăsă să pice obosită pe un scaun. În mod normal, era unul *din acele momente în care clienţii nu se prea înghesuiau* cu comenzi pentru masă. Acum însă sosiseră kowienii, cu necunoscuta lor prinţesă, înaintea căreia se azvîrliseră cu feţele la pămînt, atunci cînd coborîse scara de argint a trăsurii şi se îndreptase către cortul spiralat, instalat în spatele hanului.

Elna intră, cu o privire absentă. Îi făcu semn să se apropie şi şoşotiră cîteva clipe, cu frunţile lipite. Apoi Elna ieşi mută, cu o privire întunecată. Şi Elisabetha avu certitudinea că îi va îndeplini întocmai poruncile, deşi îi văzuse strîmbătura de nemulţumire. Sau, poate, tocmai de aceea...

Cînd Ora Sîngelui prinse să se cearnă peste fire, podarul pătrunse printre porţile întredeschise şi se îndreptă cu paşi greoi spre cămăruţa de la etaj. Veniseră clipele în care nu-l putea deranja nimeni, cînd semnul de plumb al nefiinţei se înstăpînea peste el, împietrindu-l. Peste han, se lăsa o linişte lipicioasă, curmată doar de zbierătele sugrumate ale muflonilor flămînzi.

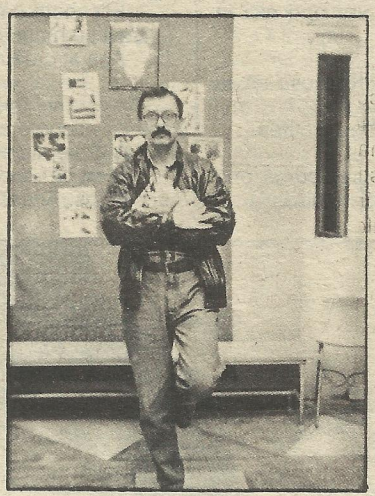

Cocostîrc într-un picior, multistar ghici ce-i?

Care mai ai un reportofon, să înregistrăm stereo ?

Dan Pană după jurizare

Simţise atunci că trebuie să vorbească, să se apropie într-un fel de ea. Oare numai fiindcă era o femeie drăguţă sau dincolo de ţinuta sportivă şi cumva sfidătoare pîlpîia ceva, la care înţelesese că nu are acces?

Se apropie de Vincent, care se retrăsese într-un colţ al încăperii pentru a-şi aprinde o ţigară.

– Nu vrei să mi-o prezinţi şi mie pe frumuseţea aceea sportivă?

Vincent nu se grăbi să răspundă. Îşi aprinse liniştit ţigara, aruncă chibritul chiar sub tălpiţa sub care scria cu litere roşii „Fumatul interzis" şi îl privi cîteva clipe cu atenţie, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Se răsuci în cele din urmă în direcţia fetei şi o strigă pe nume:

– Anabelle, vrei să vii puţin?

O prinse de după umeri şi îi şopti ceva la ureche:

– E bine aşa? Apoi: Sora mea... neurologul Sebastian Carlos. Adică şeful meu, spuse cu maliţiozitate evidentă. Sau cam aşa ceva...

Carlos se înfurie, ca de obicei. Nu suporta nici un fel de ironie şi mai tînărul său coleg îi prinsese slăbiciunea şi se amuza să o speculeze ori de cîte ori se ivea prilejul. Făcu un efort de voinţă, strînse din buze şi renunţă la replica usturătoare.

– Ai o soră fermecătoare, spuse, străduindu-se să zîmbească.

Exact în acel moment, soneria ţîrîi strident, anunţînd sfîrşitul pauzei. Spectatorii renunţară la serviciile bufetierei şi se grăbiră către uşile îmbrăcate în piele. Vincent îşi luă rămas bun.

– Ai grijă, surioară, e un tip galant. Şi cei mai periculoşi pentru inimile tinere sînt tipii galanţi. Să nu uiţi ce-am discutat, O.K.?

– Ca întotdeauna, foarte simpatic frăţiorul dumitale. Îmi face o reclamă deosebită. Din fericire, lumea nu îl prea ia în serios, în chestiunile ce ţin de mondenitate.

Încet-încet, holul se goli. Rămăseseră aproape singuri. Fata de la bufet trase perdeluţa şi răsuci cartonul cu programul.

– Timidă şi stîngace, nu? Vincent nu mi-a vorbit niciodată despre faptul că are o soră mai tînără. Şi, mai ales, atît de frumoasă. Porumbiţa închisă în colivia aurită...

– *Chiar aşa*, rîse ea, *privindu-l ciudat*. Carlos se simţi din nou stăpînit de imboldul acela care îl împingea să întindă mîna să o pipăie, pentru a se convinge că există. Tresări şi îşi îndesă mîinile în buzunare.

– Este o întîmplare că m-a adus în această sală de proiecţie, continuă fata, fără să pară că a băgat de seamă ceva. Nu mi-a vorbit niciodată despre munca sa. Constat că este deosebit de interesantă. Filmul mi s-a părut o revelaţie, deşi, evident, nu era făcut pentru nespecialişti.

Îl furnicau palmele şi simţi că nu se mai poate stăpîni prea mult timp.

– Nu crezi că, de fapt, un hol este un loc complet impropriu pentru o discuţie interesantă? Peste drum este o cafenea, unde am putea continua conversaţia în condiţii cu mult mai avantajoase. Pentru patronul acestei, vreau să zic.

Anabelle zîmbi şi înclină capul. Ieşiră. Afară, continua să bureze. Automobilele îşi aprinseră farurile de ceaţă. Se îndreptară către „Alifator". Portarul se înclină respectuos şi le deschise uşa de sticlă. Cafeneaua era aproape goală. După tejghea, doi bărbaţi încinşi cu şorţuri albe discutau aprins, lovind luciul metalului cu palmele, făcînd să zdrăngăne paharele întoarse cu gura în jos.

Pe una din mese, un ziar de după-amiază anunţa într-o manşetă enormă opţiunea partidului conservator în vederea apropiatelor alegeri.

– A început lupta electorală, spuse pe un ton neutru Carlos, împingînd ziarul cu un deget. Ce ne vom face dacă reuşesc ecologiştii?

– Nu înţeleg.

– Filmul, răspunse gînditor bărbatul. Nu ai reţinut că sîntem în plin proces de experimentare pe creier a unor procedee deloc ortodoxe în chirurgia cerebrală? Indivizii aştia susţin că se ocupă cu protecţia naturii: adică a plantelor şi a animalelor, în mod special. Or, omul este un animal, nu? Mă rog, superior, social, inteligent. Dar animal. Prevăd că, aşa cum au reuşit să întrerupă vivisecţiile, nu se vor opri nici în cazul nostru.

O privi atent.

– Mai bine schimbăm subiectul. Am impresia că am reuşit să te plictisesc.

– Nu chiar, rîse femeia. E interesant. Acum însă aş bea o cafea.

Noaptea îşi tîra corpul obosit pe boltă, lăsînd să i se scurgă prin ranile feţei laptele alb al constelaţiilor. Ora Cameleonului se apropia de sfîrşit. Podarul se ghemui şi îşi prinse genunchii în braţe. Prinţesa îl atinse pe umăr. Tresări.

– Cum i se spune ţinutului de dincolo?

– Cei de pe malul acesta îl denumesc Ţara Fericirii.

– Dar cei de Dincolo?

O ceaţă gălbuie se înălţa tacută din smîcurile ce împrăştiau mirosuri fetide. Fluviul îşi sticlea solzii transparenţi ai trupului, răsucit în jurul colinei. Nu departe, se zăreau zidurile scunde ale hanului şi Levi înţelese că de cînd fusese aici ultima oară Pămînturile Mişcătoare mai înaintaseră cu cîţiva paşi. Oftă.

Se petrecuseră ani de cînd mlaştina se retrăsese mult către interiorul ţinutului, părăsind malurile joase ale apei. Dar asta se întîmplase demult, tare demult...

– Cine îi ştie pe cei de Dincolo? murmură. Meseria mea este să îi trec peste apele fluviului pe cei care vin din Ţinut, de dincolo de lanţul Munţilor Vic. Cei ca tine, prinţesă. Să-i trec şi să nu întreb niciodată nimic. Iar cei care se duc nu mai revin, ca să povestească.

În tăcerea înfiorată a nopţii se auzi ţistuitul sinistru al şobolanilor zburători. Brusc, valul de miresme deveni insuportabil. Mlaştina gemu prelung, ca o fiinţă vie şi se contorsionă. Cerul păru că se răstoarnă într-o parte. Anabelle alunecă spre dreapta şi se sprijini cu o mînă de umărul podarului.

„O femeie va veni dintr-o ţară necunoscută şi te va strivi cu frumuseţea ei. Aşa cum, strivind între degete petalele grele ale florii de karma, te pierzi în Ţara Făgăduinţei, tot aşa parfumul ei te va răpi într-una din „Lumile Imposibile". Şi ghicitoarea chicotise, arătînd cu degetul scheletic înspre Elisabeth, care îşi făcea de lucru prin preajmă. Îi păruse rău că nu găsise curajul să o alunge.

Acum parfumul acestei necunoscute îl îmbăta, îi amintea de plutirea frîntă a unui fluture îmbătat de prea multă lumină, la ieşirea din crisalidă. Un fluture la prima sa încercare de zbor. În copilăria zborului...

– Nu mi-ai spus nimic despre copilărie. Poate că nu-ţi mai aminteşti...

– Poate. Ar fi voit să tacă, dar ceva era altfel. Altcum. To ce pot spune este că am fost dintotdeauna aici şi că ceea ce trebuie să fac este să-i trec Dincolo pe călători. Dincolo.

– Ai fost vreodată Dincolo? Privirile prinţesei de Kowa sclipeau. Stelele sclipeau. Fluviul sclipea. Numai noaptea tăcea solitară, împrăştiindu-şi nevăzută laptele pe suprafaţa neclintită a bolţii. Oamenii spun că rămîi mereu neschimbat. Că eşti acelaşi încă dintru începutul Amintirilor.

Podarul rîse şi se ridică. Îi întinse mîna pentru a o ajuta să se ridice la rîndu-i.

– Cum să-ţi explic? E ca o vrajă. Poate chiar e o vrajă. O floare de karma care se deschide: parfumul ei te trimite într-o Lume Imposibilă. Dar cine face asta: floarea? Sau parfumul?

Dinspre Munţii Vic îşi ridică brusc fruntea pleşuvă Arleta Blestemată. Mlaştina se umplu de misterioase forme transparente ce se fugăreau prin aerul de var. Ora Cameleonului se risipise. Ar fi trebuit să fie deja în spatele perdelelor de muselină. La adăpostul zidurilor.

– Mă aflu aici, prinţesă, pentru a menţine legătura între două Lumi Imposibile. Tot felul de fiinţe necunoscute şi stranii mă asaltează permanent, grăbite să ajungă Dincolo. Aici se află singurul vad de traversare a fluviului. Am călătorit zile în josul şi în susul său, am întrebat pe cei care soseau: nimeni nu cunoaşte un altul. Am priceput că aici trebuie să fie un punct de filtru. Eu sînt o simplă pîlnie prinţesă. O gură de pîlnie... Iar o pîlnie nu pune întrebări. Se deschide numai pentru cei ce vor să o străbată. Înţelegi? Acum, ar fi poate mai bine să ne întoarcem. Am intrat deja în ora spaimei şi Elisabeth trebuie să fie îngrijorată.

– Elisabeth e soţia dumitale?

Levi se răsuci uimit şi fluviul uită o clipă să mai lucească.

– Aşa ai crezut? Nu... nu. Elisabeth mi-e soră.

Pe ecranul televizorului aşezat pe unul din rafturile barului, între sticlele cu etichete colorate, apăru chipul crainicului de pe programul trei, anunţînd o emisiune de dezbateri politice.

– Simt că înnebunesc! rîse cu acreală bărbatul, întorcînd ceaşca cu gura în jos. Acasă, politică... pe stradă, ori încotro priveşti, numai afişe electorale. La slujbă, discuţii despre viitoarele alegeri. Tu cu cine votezi?

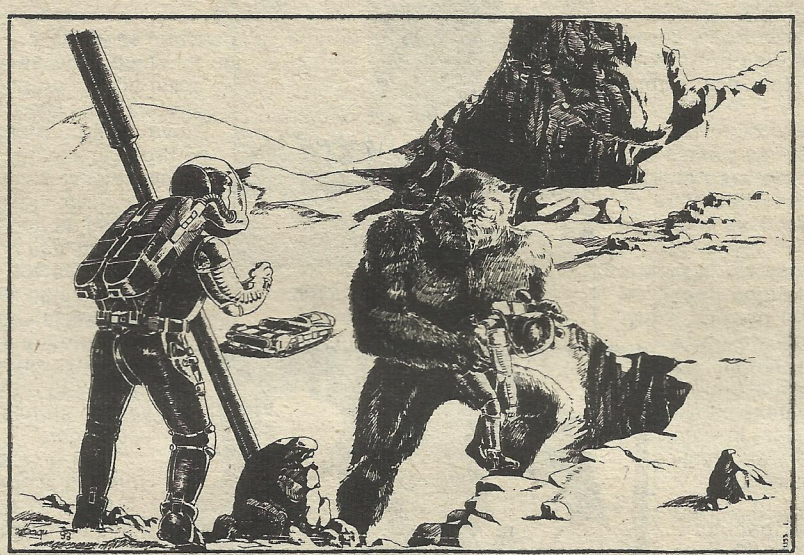

Discuţia din spatele tejghelei încetase pentru o clipă şi privirile celor doi barmani se îndreptară către ei.

– Nu fac politică, răspunse femeia, privindu-i, la rîndu-i, pe cei doi. Dar Vincent e pentru republicani.

Convorbirea din faţa raftului de sticle reîncepu. Uşa se deschise şi o femeie îmbrăcată în taior negru coborî treptele de la intrare.

Carlos făcu o glumă subţire pe seama pasionaţilor de discuţii inutile şi, pentru că Anabelle nu rîse, îi propusese să îi povestească despre proiectul la care lucrau de aproape un an.

– A fost o idee mai veche a lui Vincent, recunoscu el sportiv. Un aparat de captare a viselor. I-am zis „Oneiros", de la un cuvînt vechi grecesc. El era pasionat de domeniul oniricului. Eu, de acela mai general al creierului. Contribuţia s-a dovedit hotărîtoare: documentarul pe care l-ai urmărit, în fapt, partea preliminară a viitorului experiment, este realizarea sa.

– Interesant! Vincent nu mi-a vorbit niciodată despre lucrurile astea.

– Hmm, poate că a avut propriile sale raţiuni să n-o facă. Ştii, munca de cercetare nu este întotdeauna senzaţională. Cîteodată, se dovedeşte a fi al naibii de neplăcută, de rutinieră. Trebuie să ai harul povestirii pentru a-i atrage pe neofiţi, istorisindu-le o mulţime de date seci; de şiruri lungi de cifre şi de a-i convinge să dea banii pentru finanţare. Vincent este un excelent cercetător, dar nu e înzestrat cu harul despre care ţi-am vorbit mai înainte.

Femeia de la masa vecină îi privi cu răceală şi Carlos se înfioră. Simţea o senzaţie neplăcută pe şira spinării. O cunoştea de undeva, oare? Ochii aceia de peşte mort... Îşi scuturâ capul.

– S-a întîmplat ceva? Anabelle îl privi îngrijorată. Să comand un pahar cu apă?

– Nu. Ridică mîna. E-n regulă. Închise ochii: o întîlnise undeva? Nu, nu s-a întîmplat nimic, sper. O... o problemă de memorie. Ţi se întîmplă cîteodată să-ţi descoperi o amintire pe care nu ai avut-o pînă în acea clipă. Un chip, o imagine... Le-ai mai întîlnit undeva sau nu? grea întrebare. Memoria refuză să te ajute. Există, se pare, un punct-cheie în creier, un pasaj de trecere prin care pătrund în conştientul nostru de fiecare zi informaţii stranii venite din negura subconştientului. Conştientul şi subconştientul, pricepi? Două lumi imposibile şi, teoretic, incompatibile. Dacă am reuşi să rupem cumva această barieră...

Vocea îi înţepeni în gît. Se aplecă peste masă, tuşind.

– Amintirea cred că, de fapt, este a ta. O cunoşti pe doamna de alături? Anabelle îi aruncă o privire nepăsătoare şi clătină din cap. Ciudat, acum realizez că nu pe mine mă fixa. Cred, totuşi, că ar fi mai

bine să mergem. Vincent trebuie să fi terminat şi, numai bine, îi prindem în pauză. Am timp să mă pregătesc. E obligatoriu să convingem pe cine trebuie. Ar fi cam ultima şansă înainte de alegerile politice.

Lăsă banii pe masă, se ridică şi trase galant scaunul Anabellei. În vreme ce se îndreptau către ieşire, auzi în spate paşii, înfundaţi în mocheta groasă, ai unuia dintre chelneri. Înainte de a ieşi pe uşă, simţi din nou în ceafă fiorul îngheţat al privirii femeii necunoscute.

„O singură femeie poate privi astfel, gîndi înghiţindu-şi nodul din gît. Dar, Dumnezeule, Elna nu este decît o ficţiune, un program biocibernetic încă nepus în practică! Oare delirez?"

Afară, ziua se încenuşase şi mai mult. Burniţa se transformase într-o ploaie subţire şi rece şi numai silueta în manta cauciucată a poliţistului din colţul bulevardului mai spărgea iluzia monotoniei tomnatice.

Pe feţele bărboase din jur, focul arunca lumini şi umbre stranii. Bătrîna vrăjitoare Owen îş agita braţele descărnate deasupra vetrei, aruncînd în marea de flăcări pulberi ce iscau chipuri terifiante în oglinda pîlpîitoare. Elna se furişa pe lîngă zid pînă în apropierea cortului-spirală. Pigmeii din neamul Kowa se strînseră cu toţii în jurul vetrei şi scoteau strigăte de admiraţie ori de cîte ori vrăjitoarea spunea un anumit cuvînt.

Elna se tîrî şi mai aproape. Unul din bărbaţii pitici îşi luă avînt şi înfipse suliţa în inima focului. Se lăsă o tăcere de moarte şi femeia auzi distinct cuvîntul magic: karma.

Apoi, Owen coborî braţele şi Elna a putut să o vadă pe Anabelle aşezată comod într-un jilţ din piele albă. Pigmeii se lăsaseră în genunchi şi plecaseră capetele, ascultînd umili cuvintele stăpînei. Prinţesa îi cerea vrăjitoarei să îi prezică viitorul.

Elna se apropie şi mai mult, riscînd să fie descoperită la vreo tresărire mai puternică a focului. O crenguţă trozni alături, incremenind-o. Faţa zbîrcită a Owenei se strîmbă într-o grimasă durerosă.

– Flăcările nu vor să-mi spună nimic, prinţesă. Puterea mea de prezicere nu se întinde decît pe malul acesta al fluviului. Atîta vreme cît stă deschisă (şi bătrîna ridică de jos o tulpină lemnoasă, în vîrful careia ardea sîngeriu caliciul unei flori enorme). Dar viitorul tau nu vrea să se dezvăluie. Poate pentru că el se află dincolo de apă, în Ţara Fericirii.

– Viitorul meu este mereu cu mine, spuse încet prinţesa. Bătu din palme şi unul dintre pitici se tîrî pînă în dreptul ei. Îi şopti ceva, după care el se făcu nevăzut în spatele corturilor. Owena, ştii ce caut în acest han de la marginea Lumii Imposibile?

– Un om, răspunse vrăjitoarea şi aruncă floarea în vîlvătaia flăcărilor. Se auzi un sfîrîit şi un miros greu se răspîndi peste tot, făcîndu-i pe pitici să tuşească. Un om care poate să treacă Dincolo şi să deschidă împreună cu tine Drumul dintre Lumi.

– Levi? întrebă încet prinţesa şi Elna simţi cum sunetele îi frig pavilioanele urechilor şi năvălesc bezmetic în creier, asurzind-o cu dangătul lor cavernos de clopot. Vru să strige, dar gura îi rămase încleştată şi picături de sînge îi răsăriră la colţurile ochilor.

– Levi, stăpînă. Stă scris în Ordinea Dintîi a acestei lumi că într-o noapte de cenuşă o femeie va trece Dincolo, împreună cu podarul, deschizînd Porţile. Porţile dintre orizonturi, pe care Zeii le-au închis după cele şapte zile dintîi ale începutului, punînd paznic la ele întru adînca veşnicie. Înainte de a se întoarce în cerurile Lor, în stelele din care au coborît, au pus semn că nimic din vrerea Lor nu va fi altminterea. Şi de atunci încoace, floarea de karma înfloreşte, ţinînd lumile sub vraja ei.

Unul după altul, piticii se rostogoliră greoi într-o parte şi rămaseră nemişcaţi. Focul fulgera slab, făcînd să sticlească colţii albi ai lăncilor, uitate înfipte în pămînt.

Elna se răsuci greoaie şi vru să se îndepărteze, dar corpul îi înota într-un clei gros, refuzînd să se supună.

– A sosit vremea Lucrurilor Dintîi, stăpînă. Vrăjitoarea înălţase un braţ deasupra flăcărilor. Pentru întîia oară de la Începutul Timpului, floarea de karma nu se va mai deschide. Toţi vor încremeni în somnul greu al morţii. I-ai pe Levi şi treci fluviul Dincolo. Dacă Ora Şobolanului te va prinde încă aici, barierele se închid pentru încă o Eternitate.

Elna nu mai văzu, dar bănui gestul Owenei, care arunca deasupra focului cenuşa florii de karma, închizînd cercul vrăjii. Se prăbuşi înainte de a se strecura pe poartă, către bucătăria unde Elisabeth încremenise, cu capul rezemat de tăblia mesei.

„Nu te voi ierta în nici o Lume, prinţesă!", vru să gîndească, dar intenţia i se risipi într-o ploaie de cioburi colorate şi femeia se prăbuşi în nefiinţă.

Degetul lui Carlos atinse un punct al sinopticului şi computerul desenă un cerc roşu în jurul locului indicat. Imaginea se încenuşă preţ de cîteva clipe, apoi punctul invizibil apăru mărit de o mie de ori: un fel de crevaşă între două dealuri cenuşii, străbătută de o reţea de canale subţiri.

– Aici se află canalul lui Wesenberg, explică, făcîndu-i semn lui Brandt să introducă programul auxiliar în memorie. O zonă descoperită întîmplător în deceniul trecut. De curînd am aflat că desparte Conştientul de Subconştient. Nu cunoaştem felul în care fluxul de informaţii trece dintr-o parte în alta, dar ştim că ele se află sub controlul unui cîmp bioenergetic complex ca o barieră: ceea ce străbate dintr-o parte în cealaltă e filtrat conform unui cod prestabilit.

Anabelle dădu din cap, în semn că a priceput. Îşi frecă palmele una de alta şi Charles deduse că era emoţionată, deşi nu voia să pară.

„O fi înţeles ceva? Nu cumva Vincent... " Alungă ideea cu o fluturare de mînă. Pe monitor, imaginea se mări din nou. Dealurile dispărură, locul lor fiind luat de o vînă groasă, vineţie, care zvîcnea, la intervale neregulate.

– Zona subcorticală 3, preciză Brandt. De aici, „Inger" vă va conduce singur.

– În regulă, poţi să-l cuplezi la sistem, apoi aşteaptă semnalul. Se răsuci către Anabelle. Continuăm? Sper că nu am reuşit să te plictisesc prea tare. E o poveste veche. Bătu cu degetul în ecran. Veche de aproape un miliard de ani. Nişte indivizi, poate asemănători nouă, poate diferiţi, încă nu ştim, ne-au făcut o vizită de protocol, coborînd din stele, din stelele de atunci, iar la plecare, ca nişte oaspeţi de treabă ce s-au dovedit a fi, ne-au lăsat un semn al trecerii lor prin aceste locuri. L-au aşezat în singurul punct unde ştiau că nu vom avea acces, pînă cînd nu vom fi ajuns cel puţin la fel de evoluaţi tehnologic şi, de ce nu, şi psihic, ca şi ei: în creier. Inteligent, nu?

Se aşeză pe scaun şi o prinse de încheietură. Femeia îl privi surprinsă, dar nu reacţionă. Brandt porni paleta ventilatorului şi se cufundă în studierea unui dosar.

– Locul acesta, punctul acesta, înţelegi? Canalul Wesenberg... e păzit de o entitate bioenergetică de tip necunoscut, denumită de noi, în mod provizoriu, Levi. Într-o limbă străveche, Levi definea meseria de podar. Pentru a avea acces la imensa cantitate de informaţii stocată în subconştient, care este încă un domeniu interzis pentru om, trebuie deblocat acest punct. Altfel spus, trebuie să ştergem de pe hărţile cerebrale canalul Wesenberg.

– Şi nu se poate face acest lucru?

Anabelle îşi retrase mîna şi o puse pe masă.

– Sperăm că da. În acest scop a fost iniţiat proiectul „Oneiron", dar...

– Dar... ?

– Există şi un dar. Ca în orice problemă spinoasă. Bărbatul rîse, dar fără veselie. Avem nevoie de un pion de intervenţie. În şah, i se spune „piesă de sacrificiu".

– Cred că înţeleg, spuse încet femeia şi mîna îi tresări într-un spasm. Se văzu obligată să o ascundă la spate. Cred că înţeleg. Vincent a hotărît asta, nu el ştia totul dintru început, de asta m-a şi adus la institut în ziua proiectării filmului.

– Nu, Vincent nu a avut nici un amestec. Cel puţin, iniţial. De vină, dacă trebuie să căutăm un vinovat, este Inger. Dumneata, Anabelle, eşti singura persoană din cele peste 18 milioane testate, care posezi o matrice energetică descriptuală, capabilă să străpungă bateria din zona canalului Wesenberg. Încă nu ştim prin cel mijloace, dar o poţi face. „Asta o afirma Inger".

– Sînt unică? Şi nu era nici ironie, şi nici emfază în vocea devenită brusc de gheaţă.

– Posibil, dar nu cred. Oricum, pentru noi, da. Deoarece timpul ne presează fără milă, iar alegerile politice bat la uşă. Experimentul trebuie validat pînă în ziua fatală.

– De ce tocmai eu? Se ridică în picioare. Asta se cheamă destin?

Carlos nu ştiu ce să răspundă şi privi jenat într-o parte.

Oamenii încremeniseră în cele mai caraghioase poziţii. Muchii, cei cu picioare scurte şi solzi pe creştet, stăteau

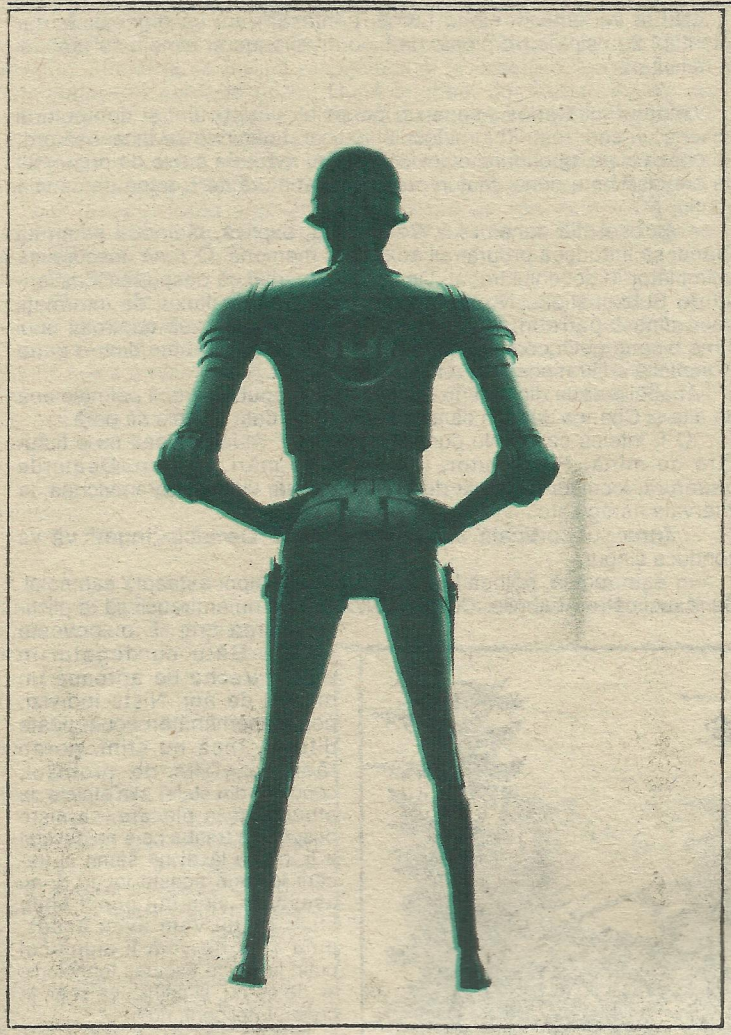

îngrămădiți unii în alții, cu ochii larg deschiși. Un Vern albastru se rezemase de peretele fîntînii și coborîse găleata pînă aproape de sol. Din buza răsfrîntă a chipului de lemn picurau fire purpurii, făcîndu-i o băltoacă la picioare.

Levi atîrna greu ca un butuc, dar prințesa nu renunța. Pînă dincolo de poartă s-a încăpățînat să nu îl coboare deloc din brațe, apoi s-a văzut obligată să cedeze din ce în ce mai des, încît la un moment dat a avut senzația că Ora Șobolanului prinsese deja să se cearnă.

S-a strecurat din groaza nesfîrșită a clipei și a pornit mai departe. Pe puntea zgrunțuroasă a bacului, s-a prăbușit alături de Levi, zăcînd în nemișcare un timp pe care nu a știut să-l determine. Deasupra, constelațiile închegate în ramificații misterioase sclipeau vag și se perindau către zenit. Desfăcu frînghia de la baba și lăsă vasul în voia curentului, care vuia surd, plesnind carena scundă.

Cînd lumina albă de la fereastra hanului prinse să pălească, podarul se mișcă, deschise ochii și mormăi ceva neinteligibil. Ora Șobolanului năvăli pustiitoare peste ei, strivindu-i ca o avalanșă. O stea plesni deasupra, într-o puzderie de cioburi multicolore. Levi începu să se zbată violent. Legăturile de la picioare cedară.

– Înțelege odată! strigă Anabelle, exasperată că sunetele păreau a se îngropa într-o vată pufoasă, nevoind să alunece către el. S-a schimbat totul. Floarea de karma nu s-a deschis. Dorm cu toții somnul morții. Singur spuneai că va trebui să se schimbe ceva în mod iremediabil, pentru ca să crezi că... Mă auzi? Mă înțelegi?!

Un val lovi vasul în coastă și prințesa își pierdu echilibrul. Căzu și se lovi cu tîmpla de găleata de tablă. Pe deasupra capetelor lor, trecu greoaie o pasăre albă, cu ciocul lung. Fîlfîitul aripilor ei le umbri chipurile pentru o clipă. Apoi bacul se izbi de ceva și înțepeni, răsucit într-o parte. Un sunet strident le izbi urechile, făcîndu-i să se zvîrcolească. Anabelle își duse mîinile la cap și palmele i se umplură de sînge. În tîmpla dreaptă simțea o durere ascuțită.

– Levi, Ora Șobolanului ne va sfărîma sub tăvălugul ei! Mă auzi? Trebuie să mă ajuți să atingem malul celălalt! Dincolo. Auzi? Dincolo... Rolul tău a luat sfîrșit. Semnul.. semnul, nu pricepi? Ceva, uite, se schimbă definitiv, irevocabil, sub ochii noștri. Privește Levi, sîngele apei...

Podarul făcu semn că a înțeles și se rostogoli către marginea vasului. Întinse mîna, dar nu simți unda rece. Sub sclipirile palide ale constelațiilor ce se coborau cu repeziciune spre linia vagă a orizontului, apa purpurie se furișa șuierînd către crăpăturile adînci din fundul albiei. Treptat, puntea se înclină într-un unghi ascuțit, iar obiectele libere se rostogoliră către cabina scundă.

Anabelle țipă scurt și dispăru dincolo de copastie. Lumina hanului clipi și se stinse. Pe celălalt mal se așternu bezna. Solul se cutremură, gemînd prelung.

Carlos deschise pleoapele și clipi nervos de cîteva ori. Deasupra-i stătea aplecat tînărul Brandt, care desfăcea cu ajutorul unei pensete lungi circuitele rețelei neurochimice de pe casca metalizată. Vincent îi atinse ușor umărul și își sticli dantura în lumina puternică a becului cu argon de deasupra patului de experiență.

– Cum îți merge, bătrîne? E în regulă, nu?

Pacientul dădu afirmativ din cap. În ochi îi lucea o luminiță vioaie.

– Carlos, dacă nu poți vorbi încă, folosește tastatura, așa cum am hotărît inițial. Sper că îți reamintești semnele...

Arătătorul lui Carlos pipăi dispozitivul de comandă.

– Da, răspunse vocea ușor grasseiată a computerului. Simt o oarecare neplăcere în zona coardelor vocale. În rest, cred că este în regulă. Am reușit?

Vincent rîse și înclină din cap.

– Cred că da. Fizic, cel puțin, da. Harta cerebrală indică dispariția zonei Wesenberg. Un soi de absorbție. Tu ar trebui să știi cel mai bine, însă... Ești primul om care are acces la informații. Nu simți că ești extraordinar?

Vocea lui Inger hîrîi ceva ce semăna cu aproximație a rîs.

– Nu simt nimic deosebit. Poate doar faptul că am impresia că pot să-ți citesc gîndurile înainte de a le formula în cuvinte.

Brandt deconectă aparatura medicală și porni televizorul de pe birou. Apoi se retrase într-un colț împachetînd instrumentarul. Din cînd în cînd îi arunca priviri furișe lui Carlos.

– Premoniție? Cred, mai degrabă, că gîndești mai repede ca un om obișnuit. Știi cine a cîștigat alegerile?

Bătu cu degetul în ecranul pe care tocmai apăruse chipul crainicului de la emisiunile politice.

– Sper că nu verzii! Carlos se ridicase în capul oaselor. Starea de ameteală dispăru . Unde e Anabelle?

Brandt se uită semnificativ la Vincent.

– Carlos, nu realizezi încă? Prințesa a fost doar un element în neuroprogram. Vocea îi suna blînd. Un factor de suprastructură, generat cu ajutorul lui Inger. A dispărut o dată cu zona. Creierul tău a resorbit-o, în aceeași manieră în care a emanat-o.

Bărbatul duse mîna la frunte. Degetele i se loviră de crusta metalică a neuroreceptorului. Se lăsă să alunece pe pat.

– Ți-e rău? se îngrijoră Vincent. Brandt, cheamă asistenta!

Carlos făcu semn din mînă că nu era nevoie. Pe ecran apăru o femeie îmbrăcată în verde. Bărbatul tresări violent și sări în picioare. Mișcarea bruscă rupse legăturile subțiri, care conduceau către aparatura de control. O alarmă prinse să țiuie îngrijorată.

– Elna... Elna! strigă. Vocea lui Inger se zvîrcolea, neizbutind să prindă nuanța exactă. Dumnezeule, acum înțeleg! Vincent, trebuie să facem ceva să-i oprim înțelegi?

Se clătină pe picioare. Întinse mîna către marginea biroului și se sprijini.

– Carlos, ia loc! Ai distrus legăturile...

– Vincent, bariera nu mai există... În ambele sensuri, omule! Am deschis drumul către ambele Lumi. Ei vin aici, tot așa cum noi ne vom duce, în curînd, Dincolo. Nu mai există nici o piedică.

Vincent se apropie și îi puse mîna cu blîndețe pe umăr.

– Ești obosit, băiatule! Hai să te odihnești. Vom discuta după aceea. O.K.?

– Nebunule, nu pricepi că n-au plecat niciodată de aici? Că sînt cu noi? În noi? Că au așteptat atît numai pentru ca noi să le deschidem drumul și să le oferim Lumea?

Carlos gîfîi și închise ochii.

– Ești sigur? zîmbi celălalt cu tristețe. Cine să mai vină, bătrîne? Nu ți-am spus că verzii au ajuns la putere? Totul s-a terminat.

În acel moment, femeia de pe ecran se răsuci spre Carlos și rosti straniu de limpede în tăcerea de-o clipă a încăperii:

– Carlos, gonește-l pe Levi de la tine! Cît încă nu este prea tîrziu.

Alina POPOV

DUMINICĂ, 10 OCTOMBRIE LA ORA 16.30 CELEBRUL AUTOR DE SCIENCE - FICTION NORMAN SPINRAD VA DESCINDE PE AEROPORTUL OTOPENI. AMĂNUNTE ÎN NR. 43

Lumi stranii

de

Gerard Klein

Ah! Acele magnifice lumi. Este suficient să ridici ochii spre cer într-o superbă noapte senină şi să te gîndeşti la cele cinci sau şase mii de stele de pe firmament: vizibile şi seducătoare ori invizibile, dar totuşi acolo, aşteptînd, măcinate de gravitaţia sau atmosfera lor, rotunde ca o gură de căldare şi, totuşi, atît de diferite unele de altele, aruncte în glumă prin imensele viduri negre ale spaţiului parcă de un celest corn al abundenţei, unice în felul lor şi, practic, fără număr.

În galaxia noastră sînt în jur de o sută de miliarde de stele şi, fără îndoială, un număr şi mai mare de galaxii în univers. Nimeni nu ştie cîte dintre aceste stele pot avea planete. Să spunem că o singură stea dintr-o mie are cortegiul său de vagabonzi şi, totuşi, ne rămîn o sută de milioane de sisteme planetare. Prea mult? Atunci, o stea la un milion: ne rămîn, doar pentru galaxia noastră, o sută de mii de sisteme (în medie nouă sute de mii de planete), iar sistemul nostru solar este un exemplu semnificativ din ceea ce spaţiul poate să ne ofere.

O mulţime de lumi şi, în consecinţă, tot atîtea lumi stranii.

Este, poate, un paradox că, deşi legile fizicii sînt, din ceea ce ştim, aceleaşi peste tot, ele creează o inepuizabilă diversitate. Vă îndoiţi? Doar în sistemul nostru solar, sondele şi navele spaţiale americane şi sovietice au relevat în ultimii cincisprezece ani că planetele şi sateliţii exploraţi diferă substanţial de ceea ce se ştia graţie telescoapelor şi au demonstrat încă o dată, că nici unul dintre aceste corpuri celeste nu seamănă cu altul. Sînt, desigur, anumite familiarităţi, dar condiţiile locale diferă atît de mult încît fiecare dintre lumile respective constituie un caz particular.

Din păcate, ne-am obişnuit cu diversitatea, ne-am adaptat la ea. Numai pe TERRA, milioane de specii se succed sau coexistă, specii funcţionînd în întregime după aceleaşi legi fizice sau biologice, constituite asemănător, folosind aceleaşi cîteva molecule complexe cu sistem fundamental de codare a informaţiei genetice identice. Pe un milion de alte planete putem, deci, să descoperim miliarde de alte specii, miliarde de miliarde de subiecte uimitoare.

Oricum, stranietatea care suscită uimirea, spaima – cel mai adesea şi, uneori, admiraţia, sînt tot atîtea calităţi fragile şi instabile. Este suficient ca o astfel de lume să fie în atenţia noastră mai mult timp pentru ca ea să dispară şi să intre în cotidian.

O lume stranie este într-o stare provizorie: la un an după descoperire intră în statistici.

Cu toate acestea, fiinţele umane nu încetează să „dorească" stranietatea. Cu mult înaintea explorării spaţiului cosmic, cu mult înainte chiar a cercetării sistematice a Terrei, şi-au imaginat poveşti fantastice în ţinuturile îndepărtate şi chiar în lumile care populează cerul nostru.

Fără îndoială, există în cele mai profunde ascunzători ale psihicului uman o curiozitate flămîndă care împinge să viseze lumi posibile şi imposibile înainte de a fi invitat să le descopere. Este ca un impuls care a condus specia pe drumul populării tuturor regiunilor Terrei în afară de – pentru moment – Antarctica, mai ostilă chiar decît Luna. Poate că este, de asemenea, speranţa de a pune cap la cap vechea experienţă, uneori uitată, primordială, cea cu ajutorul căreia fiecare dintre noi a descoperit o lume total necunoscută, climatul său, o lume numită Terra, cu experienţă nouă. Fiecare copil este un explorator care a ieşit prea devreme la pensie şi care visează să descopere totul, fie chiar şi dintr-un fotoliu.

În aproape un secol, science-fiction-ul modern a propus mai multe zeci de mii de lumi stranii. Să încercăm să sugerăm o modalitate de clasificare a lor.

Vom găsi, mai întîi „lumile artificiale" pe care, uneori, putem să le şi examinăm dacă, bineînţeles, deliberat sau nu, traversează sistemul nostru solar.

Exemplul clasic este Roma, pe care Arthur C. Clark o descrie în romanul său „Rendez-vous cu Roma". Un cilindru gigantic, o lume în miniatură, o navă interstelară. Acest cilindru, gol pe dinăuntru, se roteşte în jurul axei sale, creînd pe suprafaţa internă gravitaţie artificială. La apropierea de Soare, cilindrul

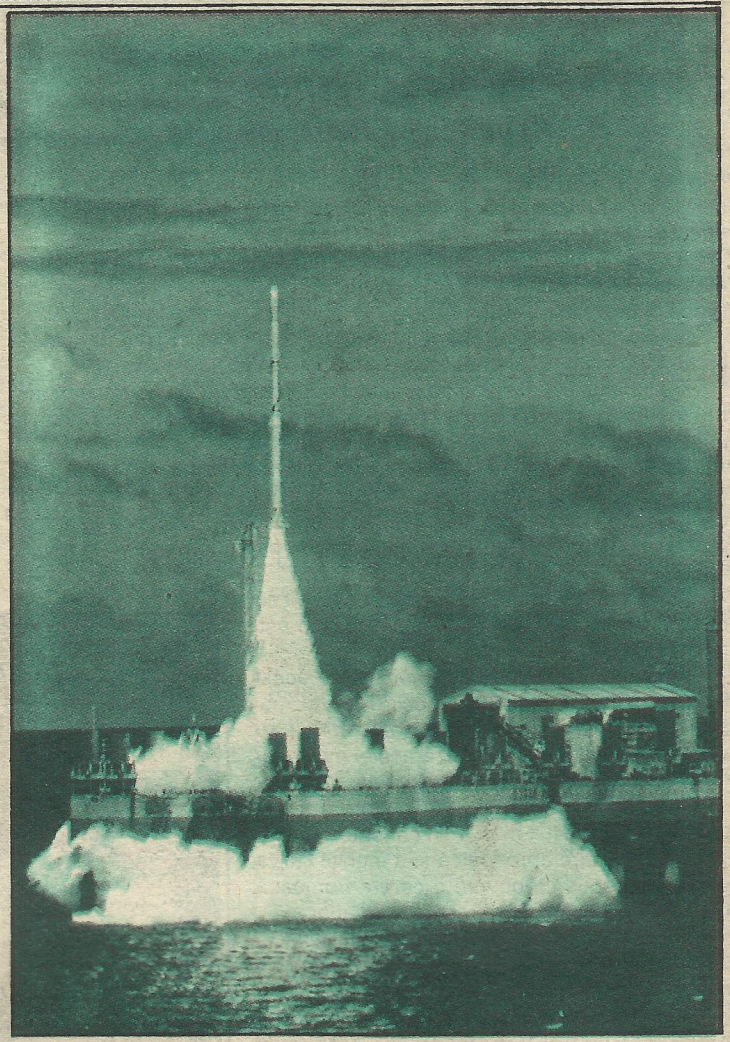

se animă brusc, maşinile se trezesc şi recreează fiinţele care, poate, l-au construit. Dar el nu va dezvălui niciodată toate secretele pămîntenilor care au reuşit să intre la bord ca şoarecii în cala unui vapor. Ei vor trebui să-l abandoneze înainte de-a înţelege ceva, în caz contrar riscînd să părăsească împreună cu Rama sistemul solar.

Sînt, mai apoi, „lumile fizic stranii". Stranii prin mărimea lor, compoziţie, cum de exemplu, este Jupiter în „Rendez-vous cu Meduza" a lui A.C. Clarke.

Problema nu mai este de a atinge, ci de a explora o astfel de lume, de a penetra un mediu fundamental ostil. Bineînţeles, stranietatea poate fi dată şi de poziţia faţă de alte stele: imaginaţi-vă aşa cum Issac Asimov o face în „Cînd se va lăsa seara", o planetă care nu a cunoscut niciodată noaptea pentru că mai mulţi sori se succed pe cerul său.

În ciclul său gigantic „Helliconia", Brian Aldiss descrie o lume în care anotimpurile, din raţiuni similare, durează mii de ani.

Vom găsi pe locul trei – după o reţetă clasică de science-fiction, lumile fizic stranii, dublîndu-şi această singularitate cu cea a „fiinţelor diferite". Un clasic al acestei categorii este Stanley Weinbaum, prin nuvela sa „Odissea marţiană". Aici apare o ecologie cu totul originală, fără a împrumuta nimic de la modelele terestre (insectoizi, caracatiţe şi dinozauri – în mod exagerat exploatate de autorii în pană de imaginaţie). O varietate mare a acestor fiinţe diferite este şi „pădurea" lui A.E. Van Vogt din „Bucolică". Extinderea unor asemenea forme de viaţă poate duce chiar la înglobarea unei planete întregi, ca în povestirea lui Ray Bradbury: „Aici trebuie să fie tigri" sau în admirabilul roman „Solaris" al lui Stanislav Lem.

Un al patrulea tip de lumi stranii îl reprezintă „societăţile diferite", nouumane sau umanoide; găsim exemple în povestirile „Altruiştii" de Idris Seabright sau „Iubirea voastră happloidă" de James Tiptree Jr. (povestiri pe care sperăm să le publicăm şi noi în Jurnalul S.F.).

Al cincilea tip de lumi stranii este reprezentat, în sfîrşit, de lumile umane care s-au dezvoltat aplicînd soluţii diferite de ale noastre, problemele vieţii colective comune. Astfel, utopia din „Un blet pentru Tranai" de Robert Sheckley ne întoarce, în mod ironic, la unul din cele mai vechi visuri de descoperire, celui al societăţii ideale.

Traducerea Mugur CORNILĂ

Eseul este prezentat ca prefaţă la „Histoire de mondes étranges", volum cuprins în „Marea antologie a science-fiction-ului". Le livre de poche – II ème edition 1989.

GABRIEL BRĂILĂ

Cei mai mulţi pot fi traşi pe sfoară într-un mod atît de nesubtil încît minţile lor ca nişte creuzete stupide de ars gazu' refuză sistematic varianta LOSER.

Asta e. Dintotdeauna omul a imitat maimuţa, dintotdeauna a imitat calul, pasărea pino, lipitoarea, urechelniţa. Şi aşa mai departe cîte milioane de specii or fi existînd.

La urma urmei cine poate fi învinovăţit că un tip ordinar ca mine a preferat să-şi îmbunătăţească existenţa într-un fel top secret.

Mulţi oameni seamănă cu iepurii, poate chiar vecinul dumneavoastră seamănă sau, de ce nu, poate chiar tu eşti nemulţumit de codiţa pufoasă albă abia mascată de suspensorul special.

Există încă destui inşi ce au trăsături ovine, alţii aproape că latră cînd te salută. Şi atunci tu... ce faci tu? Speli putina frumuşel dacă vezi că-n fiecare om dă buzna un animal? Ce faci tu? Te speli sîrguincios pe caninii din pricina cărora nu poţi săruta ca lumea sau... alegi varianta totală?

Adică pentru omul-şoarece devii capabil să miauni, pentru cel ce seamănă cu broasca eşti o barză ce aduce cu omul.

Evident era singura soluţie viabilă în acest haos de interferenţe între specii. Nici nu mai ştiu dacă erau nişte hibrizi obiectivi sau vedeam eu lucrurile din cauza acelei mici malformaţii congenitale la glanda pineală.

Îmi lăsasem treburile baltă pentru că trebuia să ajung un full-man. Plin cu toate.

Şefu' ăl mare aproape că şi-a înghiţit saliva cînd i-am depus ca pe icre o cerere frumoasă DEMISIE, invocînd un oarecare surmenaj.

„Eşti nebun, unde mai găseşti un serviciu ca asta! şi tu îi dai cu surmenajul. Poate vrei mai bine un concediu. Unul plătit."

Mi-am cerut tot felul de scuze bineînţeles şi am plecat lăsînd uşa deschisă. Asta ca o metaforă a libertăţii noastre relative.

A durat ceva pînă ce am obţinut acea confuzie psihică specială (haos psihic primar, magma, matrice etc.) din care ca un hopa-mitică puteam trage în cadrul stării de veghe cîte o stare-cal, cîte o stare-condor, cîte o stare-porc. Ce mai, făcusem din mintea mea o menajerie. Eram asigurat împotriva tuturor.

Bunăoară, cînd am fost agresat de un individ tigru nu am făcut decît să extrag elefantul de pe una din cutele secrete ale mentalului meu. Atît, restul, adică faptul de a-l fi călcat în picioare pe tip, se justifica natural din această perspectivă.

Porcii ţepoşi de la poliţie m-au privit întrebător, era să spun înţepător, dar eu aveam de toate. Eram în regulă-valabil-legal.

Singura problemă importantă îmi părea a fi să nu mi se descopere coada de vulpe.

Dar asta nu a fost nimic ca să zic aşa. Mai palpitant a fost cu tipa-pisică.

Aţi văzut o încrucişare între o miaunită şi un armăsar triplu medaliat? Pariez că ştiţi cine miaună mai tare.

Totuşi începuseră necazurile şi pentru mine.

Nu mai deosebeam oamenii de animale. Lumea credea că damblagisem, dar vă asigur că era cu totul altceva.

Trebuia umblat puţin pe la contrast, intrasem prea tare în rolul full-man-ului şi-mi pierdeam discernămîntul. Oare cît mai face azi o chestie ca asta? Aşa că am rezolvat-o... prin neprezentare.

Un fractal, doi fractali

În fine, într-un superb octombrie în care toţi pomii municipali aveau mere de aur, am dat peste o pasăre-liră. Eram uşor panicat. Te pomeneşti că era o pasăre-liră de-adevăratelea. Existau, cum v-am spus, în viaţa mea nişte incidente asemănătoare cam neplăcute.

Oricum nu ştiam cu ce se hrănesc specimenele astea aşa că am luat-o la sigur întrebînd-o ce preferă, simultan oferindu-mi penajul bogat şi strălucitor vederii ei. N-a spus nimic ci m-a privit trist.

Habar n-am ce-au femeile astea în cap, nu mă bag acolo şi pentru că începusem să vorbesc repede ca o vrabie stricată (chiar mă uitam cu interes la un covrig aruncat de cine ştie ce tembel) mi-a pus mîna la gură. Atît.

Un moment am rămas interzis, ca fumatul la puşti sub şaişpe ani. Însă asta n-a durat prea mult şi fixînd-o cu ochii mei de piton am început să-i şoptesc nu ştiu ce naiba acolo că ea zicea mereu; „da.. da.. da.." Apoi am încolăcit-o cu braţul după mijloc şi am coborît împreună spre faleza de consum a atîtor perechi.

„Uite, îi arătam eu, nu se potrivesc deloc tipii ăia. El un şoarece şi ea ceva în genul unui ornitoring. Sau priveşte copacul ăsta, parcă-i un cal pus la uscat."

„Ce fel vezi tu lucrurile şi oamenii! spunea

V-aş mai spune despre PloCon, dar calda primire ce mi s-a făcut mi-a împăienjenit privirea şi nu-mi mai pot citi în palme

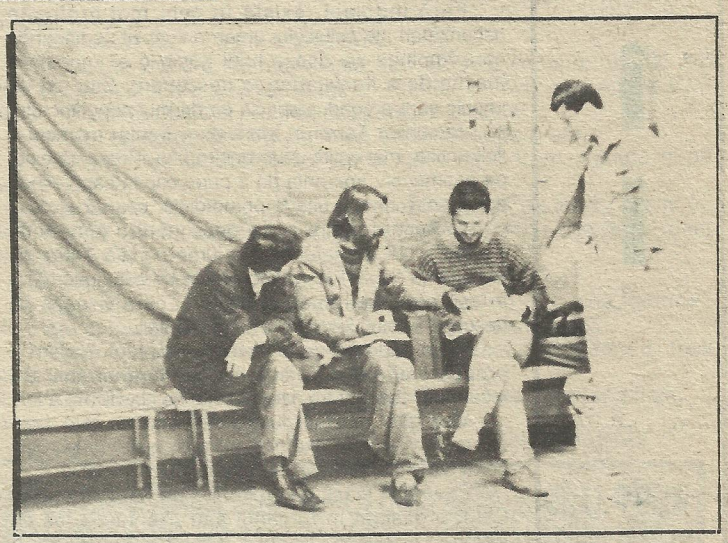

Şi acum fiindcă am ajuns la consens cu picioarele, repetaţi după mine: asta e poezie S.F.

ea. Aproape că eşti puţin dus. Sper că nu te superi?"

Am lăsat-o să spere o vreme, răstimp în care am mîngîiat-o duios cu mîinile mele de maimuţă pe aripi şi am întrebat-o de ce nu zboară.

„Zbor, a zis ea, dar nu mă vezi tu!"

Chestia asta mi-a cam luat maul.

„Vezi ceva ce eu nu văd? m-am făcut că o întreb."

„Da! a zis ea. Văd totul, adică pe tine."

Ah, femeile astea mereu se înnecă în poezie. Începusem să cred că ea sesiza realitatea mai de sus decît o făceam eu.

„Atunci, am adăugat cu voce tare şi întorcîndu-mi spre ea coama de leu, o să ne vedem mîine!"

„Bine, cum vrei. Tot aici?"

„Chiar aşa!"

Pe drum mă gîndeam al naibii de repede la tot soiul de lucruri care nu mă mai gîdilaseră pînă atunci. Nu exista decît un remediu.

M-am oprit o clipă în faţa unei vitrine să-mi admir rîtul dar aproape că m-a prins voma văzîndu-mi ochişorii înnecaţi în grăsime.

Sînt totuşi chestii pe care nu le prind.

Am plecat mai departe cu coada între picioare. Vreo două maşini erau să mă calce cînd am traversat strada. Ăia m-au înjurat bine dar cui îi păsa de aşa ceva.

„Suflete, hai să mergi în rai!" Dar raiul era închis pentru deratizare şi mirosea cumplit a pustiu înăuntrul meu şi înăuntrul înăuntrului meu.

Acasă m-a întîmpinat vraiştea familiară. De mult nu mai dorm în pat iar mesele le iau pe covor. Frigiderul e un soi de cavou în mic în care descompunerea cîtorva kile de carne e rigidizată oarecum de o caricatură de frig tehnic.

Cîteodată din cauza mîncări mă doare burta şi nu mai ajung la toaleta al cărui spaţiu pestilenţial nu reuşeşte să-mi provoace decît accese de melancolie.

Am încercat să fac ordine închipuindu-mi că sînt albină.

Singurul rezultat a fost că am cumpărat cu ultimii bani nişte flori a căror veselie părea sinistră în harababura de acolo. Pînă la urmă le-am mîncat tot eu. Odată şi încă odată. Cînd m-am săturat de rumegat luasem deja o hotărîre gravă care nu se mai potrivea cu înfăţişarea mea de vacă.

Pasărea-liră mă aştepta cam de zece minute, dar nu părea enervată.

„Ce faci?" m-a întrebat.

„Am ceva să-ţi spun, am informat-o eu cît de albastru puteam.

Încercam să trec o bucată de cer. Însă acesta nu e animal, insectă şi eu nu aveam în dotare decît dintr-astea aşa că am eşuat într-o pasăre albastră care-zboară foarte sus şi foarte departe.

„Bine, atunci spune!"

Şi i-am spus. Absolut totul. Şi cînd am revenit de acolo, de foarte sus şi foarte departe, ea n-a fost nici mirată, nici scandalizată, nici altcumva. M-a privit liniştită – ochii ei aveau un inel magic de aur şi credeam că se petrec nunţi misterioase între noi cînd mă privea aşa – şi m-a întrebat de ce nu încerc să fiu un simplu om.

„He, he! am zis mai tîrziu la o bere cu unul care era porc de beat, „femeile astea... da... femeile astea... "

„Asta e! a grohăit ăla şi eu am băgat rîtul în trocul cu bere şi am băut, pînă cînd n-am mai fost decît o sală de aşteptare dincolo de care trenurile încetaseră a mai fi descoperite vreodată sau niciodată.

Cînd m-am trezit vreo trei mardeiaşi îmi luaseră ceasul şi ce mai aveam prin buzunare. „Somn uşor, tataie!" mi-a zis unu'. N-am primit decît o grămadă de pumni şi picioare prin faţă şi coapse.

Oare însă cine poate să cîntărească o panteră vie cu un simplu cîntar de mînă? Ei bine, nici ei.

Oricum prin ziare s-a scris că ar exista un carnasier necunoscut prin zonă iar fituicile de scandal s-au întrebat nici mai mult nici mai puţin dacă nu s-a întors DRACULA.

Nu m-am mai găsit un timp cu pasărea-liră deşi am căutat-o. Îmi crescuse o blană groasă, albă. Cădeau primii fulgi. Deja mi se oprise lumina, apa caldă şi voiau să mă dea afară din locuinţă.

Nu mă interesa prea mult, mai ales că într-o zi am văzut sau mi s-a părut că ea era cu un tip inorog. Al naibii de reuşit! Dar poate mi se părea!

„Ce faci?" m-am trezit odată luat pe neaşteptate. „Ce mai faci?"

„O, desigur... bine am bîiguit eu în timp ce am schimbat o întreagă gamă de animale. Cum să spun, bine! Tu... tu ce faci? mi se pare mai important".

„Dar ce aer autoritar ai!" a chicotit ea. Avea dreptate, eram un soi de sfinx. Probabil încercam să trec drept impasibil dar nu prea îmi reuşea.

„Ştii, am cunoscut un tip extraordinar!" spunea dar eu eram atît de străin deodată şi tot mai străin, undeva în punctul de confluenţă dintre ce a fost şi ceea ce nu o să fie niciodată.

„Da! repetam eu mecanic... da!... povesteşte-mi!"

„O să ne căsătorim! Oricum, n-am vorbit prea serios însă ideea pluteşte, cum să zic, în aer."

„O, da... în aer! Şi cam ce fel e aerul ăla al vostru?" Simţeam că o să pleznesc ca un peşte-balon, dacă nu cumva chiar eram un peşte-balon.

„Of, dar ce uricios eşti! Hai să mergem la o cofetărie, undeva să discutăm."

„Ştii, i-am spus acolo aşezat la o măsuţă, am de gînd să plec. Nu-mi mai merg treburile prea bine." Şi chiar am plecat.

Cînd luna a răsărit am urlat lung la ea, o dată, încă o dată, şi încă o dată. După ce locatarii au ieşit la balcoane şi au aruncat în mine cu ce puteau fiecare, cît mai ieftine oricum, am plecat spre casă.

„Sunt un Full-Man! îmi repetam în faţa oglinzii. Sînt o pasăre liră! şi chiar eram. Sînt un Full-Man! Nu mi se părea o fericire.

Am coborît pe scări întîlnindu-mă cu iapa de vecină-mea. M-a întrebat ce mai fac, dacă nu prefer o cafea. „Una neagră de tot", a zis scuturîndu-şi părul vopsit de curînd. Am refuzat politicos guiţînd subţire şi cine ştie ce aş mai fi făcut dacă n-ar fi ieşit iepurele ei bărbat să o cheme înăuntru.

„Pa!" a zis.

„Săru'mîna!" am guiţat.

Nu-s decît un porc. Nimeni n-are nimic cu porcii. Şi încă sînt un porc slab. Credeam că sînt o pasăre-liră dar nu eram decît un porc care îşi închipuia că zboară. Cine mă chinuie în halul ăsta?

M-am terminat de tot. Plîng sau apa asta vine din interiorul altcuiva. Altcuiva peste care am suprapus disperat o garderobă totală de animale prost fabricate cărora acum le-a expirat termenul de blîndeţe şi s-au transformat în demoni.

Picură lacrimi verzi din ochii verzi ai şopîrlei verzi. Nu mă uit pe unde merg. Cineva mă calcă pe coadă şi ea se rupe de la ultima vertebră şi o las în urmă zvîrcolindu-se vicleană încercînd să înşele.

„Eşti un prost! mi-a zis bou' de prietenu-meu ăla vechi. Te-a tîmpit o femeie! Lasă-te de astea! Ia-ţi serviciu' înapoi, însoară-te, fă copii şi ţin'te cu dinţii de viaţă. Mai o bere, un cîrnăcior, o păstrămioară cu păhărelu' de ţuică şi uite aşa îmbătrînim cumsecade şi frumos."

I-am zis ceva de mă-sa şi am răsturnat masa. Geamul ăla mare de la uşă n-a rezistat cînd am trîntit-o. Şi ce dacă, cioburile aduc noroc.

Ştiam ce trebuie să fac, pentru că eram o pasăre-liră mascul, zburam cu greutate.

„Ce dracu face ăsta?" zicea lumea cînd dădeam peste ei. Nici nu clipeam. Aveam aripi frumoase de o strălucire calmă.

Ea era acolo, pe bacnă cu individul ăla care nechează probabil nişte bancuri proaste că numai el rîdea.

„Bună, ce faci?" am zis iar ea mi-a răspuns ca întotdeauna: „Bună!" Dar vocea ei era alta şi nici penele ei nu mai aveau culorile din mintea mea.

„Ăă... cum te descurci?" am minţit-o eu cu o întrebare.

„E foarte bine!"

„Atunci, mi-a părut bine. La revedere!"

„La revedere!"

Ieri în mulţimea animalelor am văzut un full-man. Se afla în faza euforică a începutului. Mi-a părut rău de el dar nu asta voiam să vă spun, ci altceva, extraordinar.

Tot ieri cînd ieşeam de la cinema am văzut, credeţi-mă, am văzut un OM adevărat!

Nu era un om-vulpe, nu era pisică, şarpe sau privighetoare. Era un OM. Aproape că m-am sufocat de bucurie şi îmi venea să expectorez toate animalele din înăuntrul meu însă ele se ţineau bine şi scheunau, mugeau sau lătrau în acelaşi timp.

L-am urmărit pe OM cu teama să nu fie o simplă iluzie şi el să nu întoarcă spre mine un chip mutilat de aspectul taurului sau al mai ştiu cărei jivine.

„Da! Mîine mă voi duce la el şi-i voi pune multe întrebări şi-i voi cere să mă înveţe multe.

..... Adică nu!... Chiar astăzi... Chiar acum."

Cenaclul de arte vizuale şi literatură de anticipaţie

„Sfera" – Brăila

...IAR ADEVARUL TE VA ELIBERA

CLIFFORD D. SIMAK

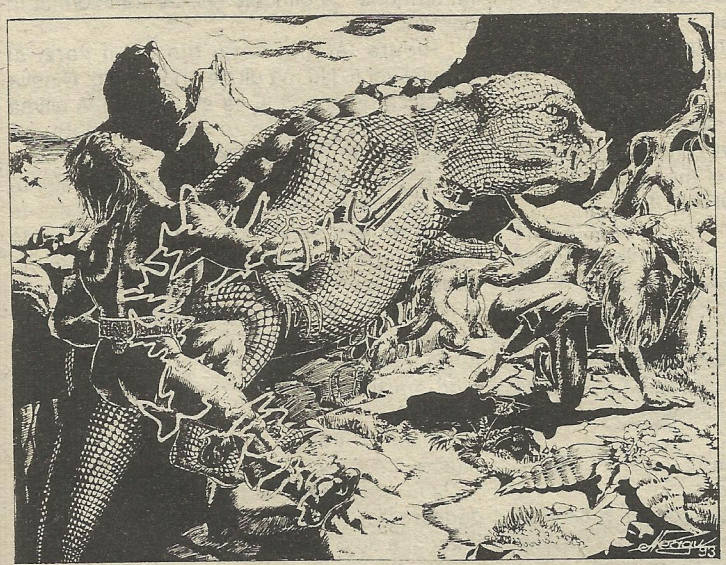

Au ştiut din clipa cînd au coborît din navă şi l-au văzut. Nu exista, bineînţeles, nici o modalitate prin care să fi ştiut dinainte sau să fi fost siguri ca ştiu, căci nu ai cum să ştii ce caută cineva. Ştiau, totuşi, că este exact ceea ce era – şi trei dintre ei stăteau şi se uitau la el, în timp ce al patrulea plutea şi se uita la el. Şi fiecare dintre ei nutrea o adîncă şi stranie convingere în mintea, inima sau intuiţia sa – oricum i-am spune –, ca au dat în sfîrşit peste locul de odihnă / sau peste unul din locurile de odihnă / al acelei părţi legendare a rasei umane care se desprinsese cu mii de ani în urmă din rîndurile fiinţelor umane normale pentru a-şi croi drum spre bezna de la marginea galaxiei. Dar motivul pentru care o făcuseră, fie că fugeau de mediocritate, fie că era vorba de o dezertare, fie că existase o altă cauză din atîtea, era un lucru pe care nimeni nu putea să-l ştie; căutarea explicaţiei devenise o chestiune academică care dăduse naştere cîtorva culte de credinţă erudită şi era încă viu dezbătută într-o manieră foarte savantă.

În minţile celor patru care priveau nu exista însă nici o umbră de îndoială că în faţa lor se afla locul pe care îl căutaseră – într-un fel mai mult sau mai puţin accidental – timp de o sută de mii de ani. Era o aşezare. Ezitai să-i spui oraş, deşi probabil că era un oraş. Era o aşezare în care se trăia, se studia şi se muncea şi avea multe clădiri; dar clădirile ajunseseră să facă parte din peisaj şi nu răneau privirea cu vulgaritatea lor, nici nu erau în dezacord cu pămîntul deasupra căruia se înălţau. Locul dădea senzaţia de măreţie – nu măreţia pietrelor gigantice îngrămădite una peste cealaltă, nici cea a unei arhitecturi îndrăzneţe şi copleşitoare şi nici măcar măreţia indestructibilităţii. Căci nu existau structuri masive, iar arhitectura părea destul de banală; cîteva din clădiri se prefăcuseră în ruine, iar altele se deterioraseră pe nesimţite, confundîndu-se aproape cu iarba şi copacii dealurilor pe care fuseseră ridicate.

Aveau totuşi o anumită măreţie, măreţia umilinţei şi a utilităţii – şi, totodată, măreţia vieţii metodice. Privindu-le, îţi dădeai seama de greşeala de a le fi considerat ca făcînd parte dintr-un oraş – pentru că nu era un oraş, ci un sat mai întins, cu toate elementele implicate în cuvînt.

Ceea ce frapa în primul rînd era însă senzaţia de uman – aerul subtil care te făcea să-ţi dai seama că toate clădirile fuseseră gîndite de minţi omeneşti şi ridicate de mîna omului. Nu puteai să arăţi cu degetul spre un anume lucru şi să spui: „Acesta este făcut de om"; oricare dintre lucrurile acelea pe care puneai degetul putea să fi fost făcut sau dobîndit de către o altă rasă. Dar cînd fiecare din lucrurile pe care le puteai atinge cu mîna erau concepute toate ca un întreg, nu mai exista nici un pic de îndoială că acesta era un sat de oameni.

Fiinţe hipersenzitive căutaseră cu înfrigurare locul acesta, cercetaseră nenumărate indicii care ar fi putut duce la ramura dispărută a rasei; nereuşind, unii ajunseseră chiar să se îndoiască de existenţa ei – întrucît povestea se baza aproape pe un mit, iar documentele care pomeneau de ea constituiau adesea subiect de dispută. Mai erau şi aceia care susţinuseră de la bun început că nu avea nici o importanţă faptul dacă fragmentul lipsă era găsit sau nu, deoarece nu puteai să te aştepţi la ceva de valoare din partea unei rase atît de insignifiante ca rasa umană. Ce sînt în fond oamenii, te întrebau ei – şi dădeau tot ei răspunsul, înainte de a avea timp să scoţi un cuvînt. Nişte făuritori de flecuşteţe ingenioase, spuneau ei, nişte scamatori extrem de inconstanţi. Foarte dibaci în ce priveşte jucăriorele mecanice, dar posedînd o inteligenţă redusă. Numai datorită acestor rudimente de inteligenţă, subliniau ei, erau acceptaţi ca membri ai confreriei galactice. Astfel de detractori nu pierdeau ocazia să amintească faptul că oamenii nu se prea schimbaseră în bine între timp. Rămăseseră aceiaşi măscărici fascinanţi, desigur, dar nu erau decît cetăţeni de categoria a treia, care fuseseră acum pe drept împinşi către periferia imperiului.

Locul acesta fusese căutat şi multe tentative eşuaseră, fusese căutat, dar fără consecvenţă; existau chestiuni mult mai importante decît găsirea lui. Era pur şi simplu un episod amuzant din istoria galactică – sau un mit, mai degrabă. Descoperirea lui nu constituise niciodată un proiect prioritar.

Dar iată-l, întinzîndu-se la poalele culmii înalte pe care se lăsase nava; şi dacă vreunul din ei se întreba de ce nu fusese găsit pînă atunci, răspunsul era simplu – erau mult prea multe stele şi nu puteai să le cercetezi pe toate.

– Acesta este locul, deci, spuse Cîinele, vorbind în gînd; se uită pieziş la Om, întrebîndu-se la ce s-o fi gîndind el; din toţi patru el era cel pentru care găsirea acestui loc prezenta cu siguranţă cea mai mare însemnătate.

– Sînt bucuros că l-am găsit, spuse Cîinele, adresîndu-i-se direct Omului; iar Omul sesiză nuanţele gîndului său, fidelitatea Cîinelui, marea lui compasiune şi sentimentul de fraternitate care îl lega de Om.

– Vom afla în sfîrşit, spuse Păianjenul; şi fiecare din ei înţelese, fără să fie nevoie să o spună, că acum vor afla dacă fiinţele acestea umane erau în vreun fel diferite de ceilalţi oameni – sau dacă aparţineau aceleiaşi vechi şi banale rase.

– Erau mutanţi, spuse Sfera, sau cel puţin aşa se credea.

Omul stătea fără să spună nimic, uitîndu-se lung la aşezare.

– Dacă am fi încercat să-l găsim, spuse Cîinele, n-am fi reuşit niciodată s-o facem.

– Nu putem sta mult timp, le spuse Păianjenul. Vom arunca doar o privire, pentru că avem de îndeplinit cealaltă misiune.

– Principalul este, spuse Sfera, că ştim acum că există şi unde se află. Vor fi trimişi experţi ca să facă cercetări.

– Am dat din întîmplare peste el, spuse Omul ca pentru sine, cu uimire în glas; l-am găsit dintr-un simplu joc al întîmplării.

Păianjenul emise un gînd care suna a chicotit şi Omul tăcu.

– E părăsit, spuse Sfera; au şters-o din nou.

– S-ar putea să fi decăzut, spuse Păianjenul. N-ar fi exclus să dăm peste ceea ce a rămas din ei ghemuit în vreun ungher şi întrebîndu-se ce se întîmplă – împovărat de legende şi de superstiţii prosteşti.

– Nu cred aşa ceva, spuse Cîinele.

– Nu putem rămîne prea mult timp, spuse iar Păianjenul.

– N-ar trebui să stăm deloc, îi spuse Sfera. N-am fost trimişi să găsim locul acesta; nu ne putem permite să întîrziem din cauza lui.

– Din moment ce l-am găsit, spuse Cîinele, ar fi ruşinos să plecăm şi să lăsăm lucrurile aşa cum sînt.

– Atunci hai să ne apucăm de treabă, spuse Păianjenul. Să punem roboţii în funcţiune şi să scoatem vehiculul de teren.

– Dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse Omul, prefer să merg pe jos. Voi puteţi rămîne aici; am să cobor să arunc o privire doar.

– Merg cu tine, spuse Cîinele.

– Mulţumesc, spuse Omul, dar prefer să fiu singur.

Aşa că îl lăsară să plece singur. Ceilalţi trei rămaseră pe culme şi îl urmăriră din priviri cum coboară dealul spre clădirile tăcute; apoi intrară în navă să activeze roboţii.

Soarele scăpătă spre apus cînd s-au întors; Omul îi aştepta, ghemuit pe creastă, privind spre sat.

Nu-i întrebă ce descoperiseră. Părea că ştie, deşi era imposibil să fi găsit răspunsul de unul singur, în timp ce se plimba.

I-au spus.

Cîinele a fost cel care a făcut-o, într-o manieră prevenitoare. „Foarte ciudat", spuse el. „Nu există nici un element care să probeze o evoluție deosebită; nimic ieșit din comun. De fapt, cred că ai ghicit că au regresat. Nici urmă de aparate complexe sau de abilitate mecanică".

– Am găsit o mulțime de mecanisme ingenioase, spuse Omul. Elemente de confort și utilitate. Asta-i tot ce-am văzut.

– Altceva nici nu există, spuse Păianjenul.

– Nu există nici o ființă umană, spuse Sfera. Nici un fel de viață; nici o urmă de inteligență.

– Experții, spuse Cîinele, vor găsi poate ceva atunci cînd vor veni.

– Mă îndoiesc, spuse Păianjenul.

Omul își întoarse ochii de la sat și îi privi pe cei trei tovarăși ai săi. Cîinelui îi părea rău, desigur, că găsiseră atît de puțin – regreta că puținul găsit de ei era atît de insignifiant. Cîinelui îi părea rău pentru că avea încă în el urme ale memoriei rasei sale, rudimente ale vechii fidelități. Străvechile legături cu rasa umană fuseseră șterse cu mii de ani în urmă; dar ele fuseseră prea profunde ca să dispară cu totul – se menținea încă vechea simpatie față de ființa care se înțelesese atît de bine cu strămoșii lui.

Păianjenul era aproape încîntat de situație – încîntat că nu găsise nici o urmă de măreție, că acest ultim vestigiu al vanității pe care ar fi putut-o nutri ființele umane urma să fie definitiv șters din amintiri. Rasa lor trebuia acum să se retragă într-un colț ferit și să rămînă acolo, urmărind pe furiș măreția Păianjenilor și a celorlalte rase.

Sferei nu-i păsa de nimic. Plutind la nivelul capetelor Păianjenului și Cîinelui, pentru ea nu conta faptul dacă ființele umane erau mîndre sau umile. Nimic nu avea importanță pentru Sferă în afara faptului că existau anumite misiuni ce trebuiau să fie îndeplinite; că unele dintre țeluri fuseseră atinse; că se putea estima progresul. Sfera tăiase deja satul acesta de pe listă; eliminase deja istoria mutanților umani din rîndul factorilor care ar putea afecta progresul într-un fel sau altul.

– Cred că am să rămîn aici o vreme, spuse Omul. Bineînțeles, dacă nu aveți nimic împotrivă.

– Nu ne deranjează deloc, îi spuse Sfera.

– Se face întuneric, spuse Păianjenul.

– Răsar stelele, spuse Omul. S-ar putea să fie și o lună. Ați remarcat cumva dacă planeta are lună?

– Nu, spuse Păianjenul.

– Nu mai rămînem multă vreme, îi spuse Cîinele Omului. Am să vin să-ți spun cînd trebuie să plecăm.

Se înțelege că erau stele. Răsăriră atunci cînd ultima pîlpîire a soarelui staruia încă pe cer, la apus. Mai întîi cîteva din cele mai strălucitoare, pe urmă și altele, pînă cînd cerul întreg fu acoperit cu o rețea de stele necunoscute. Dar nu era lună. Sau, în caz de era una, nu se arăta.

Sus pe creastă se făcu răcoare și Omul găsi cîteva bucăți de lemn pe jos – crengi moarte și tufe uscate și cîteva bețe care arătau de parcă fuseseră cîndva crestate și șlefuite – și făcu un foc. Era un foc mic, dar licărea prietenos în întuneric; se ghemui lîngă el, mai mult de dragul tovarășiei lui decît pentru căldura pe care o împrăștia.

Stînd lîngă foc, se uită în jos spre sat și își spuse că ceva nu era în regulă cu el. Era imposibil, își spuse el, ca măreția rasei umane să fi pierit cu desăvîrșire. Se simțea singur - o singurătate dureroasă, mai mult decît singurătatea unei planete străine, a vîntului rece de pe creastă și a stelelor necunoscute. Tînjea după speranța care îi încălzea cîndva atît de puternic sufletul; după făgăduiala care se prefăcuse în pulbere în bătaia vîntului dimineții; după o rasă care se ascunsese în spatele ingeniozității mecanice la periferia imperiului.

Nu un imperiu uman, ci un imperiu populat cu Sfere și Păianjeni; și Cîini, și cu alte lucruri care nici măcar nu puteau fi descrise.

Rasei umane nu-i mai rămăseseră decît jucăriile mecanice. Era undeva un destin, iar ingeniozitatea mecanică era un simplu mijloc de a umple timpul pînă cînd destinul acesta se va împlini. S-ar putea, își spuse Omul, ca ingeniozitatea aceasta să fie expedientul într-o luptă pentru supraviețuire, dar nu acesta era răspunsul; ea nu putea constitui totalitatea, imaginea generală a unui grup de ființe.

Cîinele veni și se așeză lîngă el fără să spună nimic. Pur și simplu se așeză lîngă el și se uită împreună cu el în jos către satul liniștit care fusese liniștit atît de mult timp; flăcările focului îi luminau costumul și îi dezvăluiau frumusețea dublată de o anumită sălbăticie inerentă care se degaja încă din făptura lui.

În cele din urmă, Cîinele rupse tăcerea care atîrna deasupra lumii și părea să facă parte din ea. „E frumos focul", spuse el. „Nu prea sînt obișnuit cu el".

„La început a fost focul", spuse Omul. „Prima treaptă de evoluție. Focul e un simbol pentru mine".

– Și eu am simboluri, spuse Cîinele grav. Chiar și Păianjenul are cîteva simboluri. Numai Sfera nu are nici unul.

– Îmi pare rău pentru Sferă, spuse Omul.

– Nu te lăsa purtat de milă, îi spuse Cîinele. Și Sferei îi pare rău pentru tine. Ei îi pare rău pentru noi toți – pentru tot ce nu este Sferă.

– Și semenii mei erau cîndva așa, spuse Omul; acum însă...

– Hai să mergem, spuse Cîinele. Știu că ai prefera să rămîi, dar...

– Rămîn aici, spuse Omul.

– Nu poți face asta, îi spuse Cîinele.

– Rămîn, spuse Omul. Sînt un simplu Om, iar voi vă puteți descurca și fără mine.

– Bănuiam că ai să rămîi, spuse Cîinele. Vrei să mă duc să-ți aduc lucrurile?

– Dacă nu te superi, spuse omul. Nu mă prea încîntă ideea să mă duc să mi le iau singur.

– Sfera se va înfuria.

– Știu.

– Vei fi retrogradat, spuse Cîinele; va trece multă vreme pînă cînd ți se va permite din nou să pleci într-o misiune de prim rang.

– Știu și asta.

– Păianjenul va spune că sînteți cu toții niște smintiți. Și o va spune într-un mod foarte jignitor.

– Nu-mi pasă, spuse Omul; nu știu de ce, dar nu-mi pasă.

– Atunci e perfect, spuse Cîinele. Mă duc să-ți aduc lucrurile. Cărțile, hainele și cufărașul acela al tău.

– Să nu uiți să aduci și ceva de mîncare, spuse Omul.

– Da, replică celălalt; oricum n-aș fi uitat.

După plecarea navei, Omul ridică de jos pachetele aduse de Cîine; pe lîngă toată cantitatea de hrană cuvenită lui, Omul văzu că tovarășul său îi lăsase și o parte din propria sa rație.

2. Oamenii din sat duseseră o viață simplă și comodă. Multe dintre accesoriile de confort se defectaseră și nici unul nu mai funcționa de multă vreme; dar îți venea greu să-ți dai seama la ce servise fiecare din ele sau în ce scop fuseseră construite.

Fuseseră îndrăgostiți de frumos, căci mai existau încă ruinele grădinilor; dădeai ici și colo peste cîte o floare sau o tufă înflorită care fusese odată îngrijită cu dragoste pentru culoarea și grația ei. Dar lucrurile acestea fuseseră uitate de mult timp și își pierduseră măreția căreia îi fuseseră menite – frumusețea lor actuală era dulce-amară și veștejită.

Oamenii fuseseră învățați, pentru că erau șiruri de cărți pe rafturi; dar ele se prefăceau în pulbere dacă le atingeai și nu puteai decît să te minunezi în fața cuvintelor magice tipărite pe paginile lor.

Erau clădiri care trebuiau să fi fost teatre pe vremuri; existau și mari foruri unde populația se aduna poate ca să asculte vorbele înțelepte sau controversele la ordinea zilei.

Puteai sesiza chiar și acum pacea și liniștea, ordinea și fericirea care

domneau odinioară în locul acesta.

Nici urmă de măreție. Nu existau mașini puternice, nici ateliere pentru fabricarea lor. Nu se vedea nici o platformă de lansare sau alte elemente care să probeze că locuitorii satului ar fi visat vreodată să zboare spre stele – deși trebuie să fi avut cunoștințe despre stele din moment ce strămoșii lor veniseră din spațiu. Nu existau lucrări fortificate și nici drumuri mari care să lege satul de restul planetei.

Simțeai tihna locului în timp ce păseai de-a lungul străzii, dar era o pace bîntuită de fantome – o liniște aflată pe muchie de cuțit; doreai din toată inima să te lași cuprins de ea și să trăiești în ea, dar totodată ezitai să o faci de teama a ceea ce s-ar putea întîmpla.

Omul dormi în cîteva case, îndepărtînd praful și fărîmele căzute și făcînd mici focuri ca să-i țină de urît. Se întindea afară, pe dalele sparte sau pe băncile năruite și se uita în sus la stele, gîndindu-se că odinioară acestea alcătuiseră constelații familiare pentru un popor fericit, pînă cînd adormea. Rătăcea pe cărările întortocheate care erau mai înguste acum decît fuseseră odată, căutînd un fir după care să se călăuzească; nu căuta prea asiduu, căci era ceva acolo care îi spunea că nu are rost să se grăbească, că nu trebuie să se agite, întrucît nu ajungea la nici un rezultat.

În locul acesta se afla cîndva leagănul speranței rasei umane, o ramură mutantă a rasei aceleia care fusese mai mare decît rasa de bază. Aici sălășluise în măreție – și nu era nici urmă de măreție. Aici era pace și confort; inteligență și tihnă, dar nimic altceva care să-ți atragă privirea de la sine.

Deși trebuia să fie și altceva, vreo lecție, vreun mesaj, vreun scop – Omul își spunea tot timpul că nu se putea să fi ajuns într-un punct mort, că locul unde ajunsese era ceva mai mult decît o fundătură oarecare.

În a cincea zi, dădu în centrul satului peste o clădire care era puțin mai împodobită și mai solid construită – cu toate că și celelalte erau destul de solide, din pură conștiinciozitate. Clădirea nu avea nici o fereastră, iar unica ei ușă era încuiată și Omul își dădu seama că găsise în sfîrșit firul pe care îl căuta.

Se căzni trei zile să pătrundă în clădire, dar nu fu chip să reușească. În a patra zi se dădu bătut și ieși din sat, luînd-o peste dealuri, în căutarea unui gînd, a unei idei care să-i deschidă calea spre interiorul clădirii. O luă peste dealuri așa cum îți întrerupi studiul atunci cînd nu găsești cuvîntul potrivit sau ieși puțin în grădină ca să-ți limpezești gîndurile.

Și astfel dădu de oameni.

Văzu mai întîi fum ieșind dintr-una dintre depresiunile care se întindeau pînă în vale, unde apele unui rîu sclipeau argintiu pe fundalul verde al ierbii pășunilor.

Păși precaut, ca nu cumva să fie luat prin surprindere – dar, ciudat, nu-i era teamă deloc – era ceva pe planeta aceasta – ceva în cerul boltit, în cîntecul păsărilor și în felul în care sufla vîntul dinspre apus – care îi spunea Omului că nu are nici un motiv să-i fie frică.

Pe urmă zări casa de sub copacii falnici. Văzu livada și pomii îngreunați de fructe și auzi gîndurile oamenilor care discutau între ei.

Cobori panta dealului dinspre casă – fără să se grăbească, deoarece îi trecu deodată prin minte că nu avea nici un motiv de grabă. Și tot atît de brusc avu senzația că se întoarce acasă; era cea mai stranie senzație trăită de el vreodată, întrucît nu mai văzuse niciodată o casă ca aceasta.

Îl văzură venind atunci cînd cobora prin livadă, dar nu se ridicară să-i iasă în întîmpinare. Rămaseră unde erau și așteptară ca și cum făcea deja parte din rîndurile prietenilor lor, iar venirea lui le fusese anunțată.

Era o bătrînică distinsă – cu părul alb ca zăpada, purtînd o rochie curată și decentă, al cărei guler înalt îi înfășura în întregime gîtul, ascunzînd ravagiile produse de vîrstă asupra trupului ei omenesc. Dar fața ei era frumoasă – frumusețea tihnită a celor foarte în vîrstă care stau întinși în balansoare și se leagănă, care știu că vremea lor a trecut, că viața le este plină și că au trăit-o frumos.

Lîngă femeie era un bărbat între două vîrste sau ceva mai bătrîn. Soarele îi arsese fața și gîtul, înnegrindu-i-le aproape; mîinile lui erau aspre, brăzdate de vechi cicatrice și pe jumătate deformate de trudă. Dar și chipul lui răspîndea calm, o reflectare parțială a chipului de lîngă el – parțială deoarece nu era la fel de profund și limpezit, necunoscînd încă tihna deplină a bătrîneții.

Alături de ei se afla o femeie tînără și Omul sesiză și în făptura ei același calm. Îl privea cu ochii ei cenușii și reci; el îi văzu fața ovală și gingașă și își dădu seama că era mult mai tînără decît crezuse la început.

Se opri în fața porții și bărbatul se ridică și veni spre el. „Fii binevenit, străine", spuse bărbatul. „Ți-am auzit pașii încă de cînd ai intrat în livadă".

– Am fost în sat, spuse Omul; am ieșit puțin să mă plimb.

– Ești din afară?

– Da, îi spuse Omul, vin din spațiu. Mă numesc David Grahame.

– Intră, David, spuse bărbatul, deschizînd poarta. Vino și odihnește-te alături de noi; avem destulă mîncare și o să se găsească un pat și pentru tine.

Păși alături de bărbat pe cărarea din grădină și se apropie de banca pe care stătea bătrînica.

– Mă numesc Jed, spuse bărbatul, iar ea este mama mea, Mary; fata este fiica mea, Alice.

– Ai venit deci la noi în cele din urmă, tinere, i se adresă bătrîna lui David.

Atinse ușor banca lustruită cu o mînă delicată. „Stai aici lîngă mine și hai să stăm puțin de vorbă. Jed mai are niște treburi de făcut, iar Alice trebuie să gătească cina. Eu însă sînt mai bătrînă și leneșă, nu fac decît să tîndălesc și să pălăvrăgesc.

În timp ce vorbea, ochi i se luminară, dar rămaseră calmi. „Știam că ai să vii într-o bună zi", spuse ea. „Știam că va veni cineva; eram siguri că în cele din urmă cei din afară vor porni în căutarea rudelor lor mutante.

– V-am găsit dintr-o simplă întîmplare, spuse David.

– Nu ești singur?

– Ceilalți au plecat; nu erau ființe omenești, așa că nu-i interesau.

– Dar tu ai rămas, spuse ea. Te-ai gîndit că vei da peste ceva. Că vei afla vreun secret extraordinar.

– Am rămas pentru că trebuia să rămîn", spuse David.

– Și secretele? Gloria și puterea?

David scutură din cap. „Nu cred că m-am gîndit la asta nici la putere, nici la glorie. Dar trebuie să fie altceva. Ceva pe care l-am simțit cînd mă plimbam prin sat și mă uitam la case; am simțit un adevăr aparte".

– Adevărul, spuse bătrîna. A, am găsit Adevărul.

Felul în care rosti cuvîntul „Adevăr" te făcea să-l percepi ca și cum ar fi fost scris cu majusculă.

Se uită iute la ea și bătrîna sesiză întrebarea nerostită, dar lipsită de echivoc care-i fulgerase prin minte. „Nu", îi spuse ea, „nu este vorba de religie. Doar Adevărul; nimic altceva decît Adevărul curat".

O crezu aproape fără rezerve, căci se simțea o convingere liniștită în glasul ei, o siguranță adîncă și solidă. „Care adevăr?" întrebă el.

– Cum, care adevăr? spuse bătrîna. Adevărul.

3. Trebuia să fie ceva mai mult decît un simplu adevăr, ceva care nu avea nimic de-a face cu mașinile și nici o legătură cu puterea sau gloria. Trebuia să fie un adevăr interior – unul mintal, spiritual sau psihologic – avînd un înțeles profund și trainic, adevărul acela căutat de oameni de atîta amar de vreme, chiar și în lumile de vis pe care le creaseră ei înșiși.

Omul stătea întins pe patul aflat chiar sub acoperiș și asculta murmurul vîntului de noapte care părea să-și cînte lui însuși un cîntec de leagăn prin șindrile și streșini. Casa era tăcută și tăcută era și lumea, cu excepția vîntului melodios. Lumea era calmă și David Grahame își imagina, zăcînd acolo, cum galaxia se molcomea și ea sub puterea vrajei și farmecului a ceea ce descoperiseră oamenii aceștia.

Trebuie să fie măreț adevărul acesta al lor, gîndi el. Trebuie să fie puternic, stîrnindu-le imaginația și răspunzînd tuturor nedumeririlor lor, ca să-i facă să se întoarcă la viața aceasta pastorală, la calmul așezat din valea aceasta străină, rupîndu-i de mersul înainte al galaxiei; ca să-i facă

să rîcîie pămîntul şi să taie copacii ca să obţină hrană şi căldură; să-i facă să se mulţumească cu puţinul pe care îl aveau.

Ca să se împace cu atît de puţin sub acest aspect, însemna că aveau mult sub alt aspect, vreo convingere intimă, nişte cunoştinţe profunde care dădeau vieţilor lor, vieţii lor obişnuite de zi cu zi, un sens pe care nu-l mai putea avea nimeni.

Se lungi la loc pe pat, se înveli bine cu pledurile şi se ghemui cu o senzaţie de satisfacţie intimă.

Omul se tupila într-un colţişor al imperiului galactic, un făuritor de jucării mecanice tolerat numai graţie a ceea ce ieşea din mîinile lui şi pentru că celelalte rase nu puteau să ştie niciodată dinainte ce va mai născoci el. Îl tolerau şi-i aruncau firimituri atît cît să nu-l întărîte, dar îi arătau o bunăvoinţă limitată.

Acum Omul avea în sfîrşit ceva care îi va asigura un loc în respectul şi demnitatea galaxiei. Pentru că un adevăr este un lucru demn de respect.Omul simţi cum i se lasă pacea în suflet, dar refuza să o accepte; luptă împotriva ei ca să poată gîndi, să poată face speculaţii. Îşi închipui la început că acesta trebuie să fie adevărul descoperit de rasa mutantă, pe urmă abandonă ideea...

Vîntul tînguios, senzaţia de tihnă şi oboseala trupului îl învinseră în cele din urmă şi adormi. Trebuie să-i întreb pe ei şi să aflu, a fost ultimul lui gînd.

Dar trecură mai multe zile pînă cînd îi întrebă, căci îi simţea pîndindu-l; ştia că se întrebau dacă pot avea încredere în el, dacă merita să afle adevărul.

Voia să rămînă; spuse din politeţe că trebuie să plece, însă nu ridică obiecţiuni prea mari atunci cînd ei insistară să rămînă. Era ca şi cum fiecare din ei ştia că este un ritual specific rasei lor care trebuia respectat şi se bucurară cu toţii după ce îl îndepliniră pînă la capăt.

Muncind la cîmp alături de Jed, ajunse să-i cunoască pe vecinii din susul şi din josul văii; stătu seri lungi la rînd de vorbă cu Jed, cu mama şi cu fiica lui şi cu alţi locuitori ai văii care treceau pe la ei să schimbe cîteva vorbe.

Se aşteptase să-i pună întrebări, dar nu-l întrebară nimic; era aproape ca şi cum nu le păsa, ca şi cum iubeau atît de mult valea în care trăiau, încît nici măcar nu se gîndeau la galaxia viermuitoare pe care strămoşii lor îndepărtaţi o părăsiseră ca să caute, aici, în lumea aceasta, un destin mai bun decît destinul uman obişnuit.

Nici Omul nu le puse întrebări; îi simţea tatonîndu-l şi se temea că întrebările i-ar îndepărta de el.

Dar el nu era străin de ei. I-au trebuit doar cîteva zile că să-şi dea seama că poate fi unul de-al lor, aşa încît se lăsă să devină unul din ei; stătea ore în şir bîrfind despre ceea ce se întîmpla în vale, dar era o bîrfă inofensivă. Învăţă multe lucruri – că mai erau şi alte văi unde trăiau alţi oameni; că satul tăcut şi părăsit era ceva în legătură cu care nu-şi băteau capul, cu toate că se părea că nici unul din ei nu avea ambiţii ori speranţe dincolo de viaţa aceea a lor şi că toţi erau cît se poate de mulţumiţi.

Omul se simţea şi el tot mai mulţumit, mulţumit de dimineţile trandafirii şi cenuşii; de demnitatea muncii, de mîndria de a vedea plantele răsărind din sămînţa pusă de el. Dar chiar în timp ce devenea tot mai mulţumit, îşi dădea seama că nu putea fi mulţumit – că trebuia să găsească răspunsul la adevărul descoperit de ei şi să-l dăruiască galaxiei care aştepta. Nu peste multă vreme, avea să sosească o navă ca să exploreze şi să studieze satul iar el trebuie să afle răspunsul înainte de sosirea navei. Cînd aveau să sosească cei din spaţiu, el trebuia să-i aştepte pe creasta care domina satul şi să le spună ce aflase.

Într-o zi Jed îl întebă:

– Rămîi cu noi? David dădu din cap.

– Trebuie să mă întorc, Jed. Mi-ar plăcea să stau, dar trebuie să mă duc înapoi.

Jed spuse lent şi calm:

– Vrei să cunoşti Adevărul, nu-i aşa?

– Dacă vrei să mi-l spui, spuse David.

– Tu hotărăşti, spuse Jed; nu-l vei putea lua cu tine.

În seara aceea Jed îi spuse fiicei sale:

– Alice, învaţă-l pe David să citească scrierea noastră. A sosit timpul să afle.

Bătrîna se legăna în balansoar în colţul de lîngă foc.

– Aha, spuse ea, a sosit timpul să citească Adevărul.

4. Cheia fusese adusă de un curier special de la cel în păstrarea căruia se afla, la distanţă de cinci văi; Jed o ţinea acum în mînă şi o introduse în broasca unicei uşi a clădirii ce se ridica în mijlocul bătrînului sat liniştit şi de atîta vreme părăsit.

– Este pentru prima oară, spuse Jed, cînd deschidem uşa pentru altceva decît Citirea Rituală. Uşa este deschisă o dată la fiecare sută de ani şi se dă citire Adevărului, astfel încît cei în viaţă să-şi dea seama că aşa este.

Răsuci cheia şi David auzi clinchetul basculatorului răsturnîndu-se în broască.

– În felul acesta, spuse Jed, îl menţinem în actualitate ca element concret; nu-l lăsăm să se transforme într-un mit. E un lucru mult prea important ca să devină mit.

Jed apăsă pe clanţă şi uşa se deschise cîţiva centimetri.

– Am spus Citirea Rituală, adăugă el, dar poate că nu m-am exprimat prea corect; nu există nici un ritual. Sînt alese trei persoane; ele vin aici în ziua fixată şi fiecare din ele citeşte Adevărul, după care se întoarce acasă ca martor viu. Nu există mai multă ceremonie decît în cazul nostru.

– Frumos din partea voastră că faceţi asta pentru mine, spuse David.

– Am face-o pentru oricare dintre noi care se îndoieşte de Adevăr, spuse Jed. Sîntem oameni foarte simpli şi nu credem în birocratism şi în reguli; nu facem decît să trăim.

– Peste puţin timp, continuă el după o pauză, vei înţelege de ce sîntem oameni.

Deschise uşa larg şi se dădu la o parte pentru ca David să intre înaintea lui. Intrară într-o încăpere mare, curată şi ordonată. Era ceva praf, dar nu prea mult.

Jumătate din încăpere era ocupată de o maşină care se ridica pînă la trei sferturi din înălţimea pereţilor şi sclipea în lumina difuză provenită de la sursa din tavan.

– Aceasta este maşina noastră, spuse Jed.

Era deci tot o jucărie mecanică. O altă maşinărie, poate una mai inteligentă şi mai subtilă, dar era totuşi o chestie din acelea ingenioase, iar rasa umană rămînea o rasă de făuritori de mecanisme.

– Fără îndoială că te-ai întrebat de ce nu vezi nici o maşină, spuse Jed. Răspunsul este că există o singură maşină, aceasta.

– Doar una!

– Este o maşină care răspunde la întrebări, spuse Jed. Un sistem de circuite logice. Avînd-o pe ea, nu mai avem nevoie de nici o altă maşină.

– Vrei să spui că dă răspunsuri la orice întrebare?

– Aşa făcea pe vremuri, răspunse Jed. Presupun că ar face-o şi acum dacă am şti cum s-o punem în funcţiune. Dar ce rost ar avea să-i punem şi alte întrebări?

– Vă puteţi bizui pe ea? întrebă David. Adică, puteţi fi siguri că spune adevărul?

– Strămoşii noştri au trudit mii de ani ca să fie siguri că vă spune adevărul, fiul meu, spuse Jed cu gravitate. Numai cu asta s-au ocupat. Nu era doar munca de o viaţă a oricărui tehnician calificat, ci opera capitală a întregii rase. Iar cînd au fost siguri că maşina ştie şi spune adevărul – cînd s-au convins că nu poate exista nici cea mai mică eroare în logica operaţiunii efectuate de ea – i-au pus două întrebari.

– Două întrebări?

– Două întrebări, spuse Jed, şi au aflat Adevărul.

– Şi care este adevărul?

– Adevărul este aici, îl poţi citi. Aşa cum a ieşit la iveală cu secole în urmă.

Se apropie de o masă din faţa unuia din ecranele de afişaj ale uriaşei maşini. Pe masă erau două benzi, puse una lîngă alta. Benzile erau acoperite cu un fel de material protector transparent.

– Prima întrebare, spuse Jed, a fost următoarea: care este finalitatea universului? Citeşte acum ce scrie pe banda din stînga, acolo se află răspunsul.

David se aplecă peste masă şi citi răspunsul: UNIVERSUL NU ARE NICI O FINALITATE. UNIVERSUL A APĂRUT DIN PURĂ ÎNTÎMPLARE.

– Iar a doua întrebare..., spuse Jed, dar nu mai era nevoie să continue, căci întrebarea putea fi dedusă din cuvintele de pe a doua bandă: VIAŢA NU ARE NICI O SEMNIFICAŢIE. VIAŢA ESTE UN ACCIDENT.

– Acesta este Adevărul pe care l-am aflat, spuse Jed. Iată de ce sîntem noi un popor simplu.

David îşi ridică ochii scăpărători şi îl privi pe Jed, urmaşul rasei mutante care ar fi trebuit să dăruiască putere, glorie, respect şi demnitate ingenioaselor fiinţe umane.

– Îmi pare rău, fiule, spuse acesta, dar asta-i tot.

Ieşiră din încăpere, iar Jed încuie uşa şi vîrî cheia în buzunar.

– Peste puţin timp, spuse el, vor veni cei trimişi să exploreze satul. Presupun că rămîi aici să-i aştepţi. David dădu din cap.

Hai să mergem acasă, spuse el.

Traducere de Mihai-Eugen Avădanei

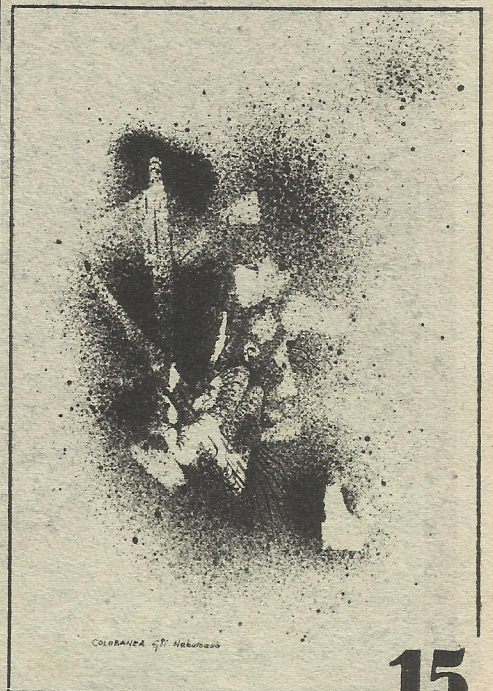

Printr-un apel telefonic la numărul : 312.99.45 sau printr-o simplă scrisoare trimisă pe adresa redacției, puteți primi orice număr al Jurnalului S.F.

Contravaloarea se achită prin ramburs.

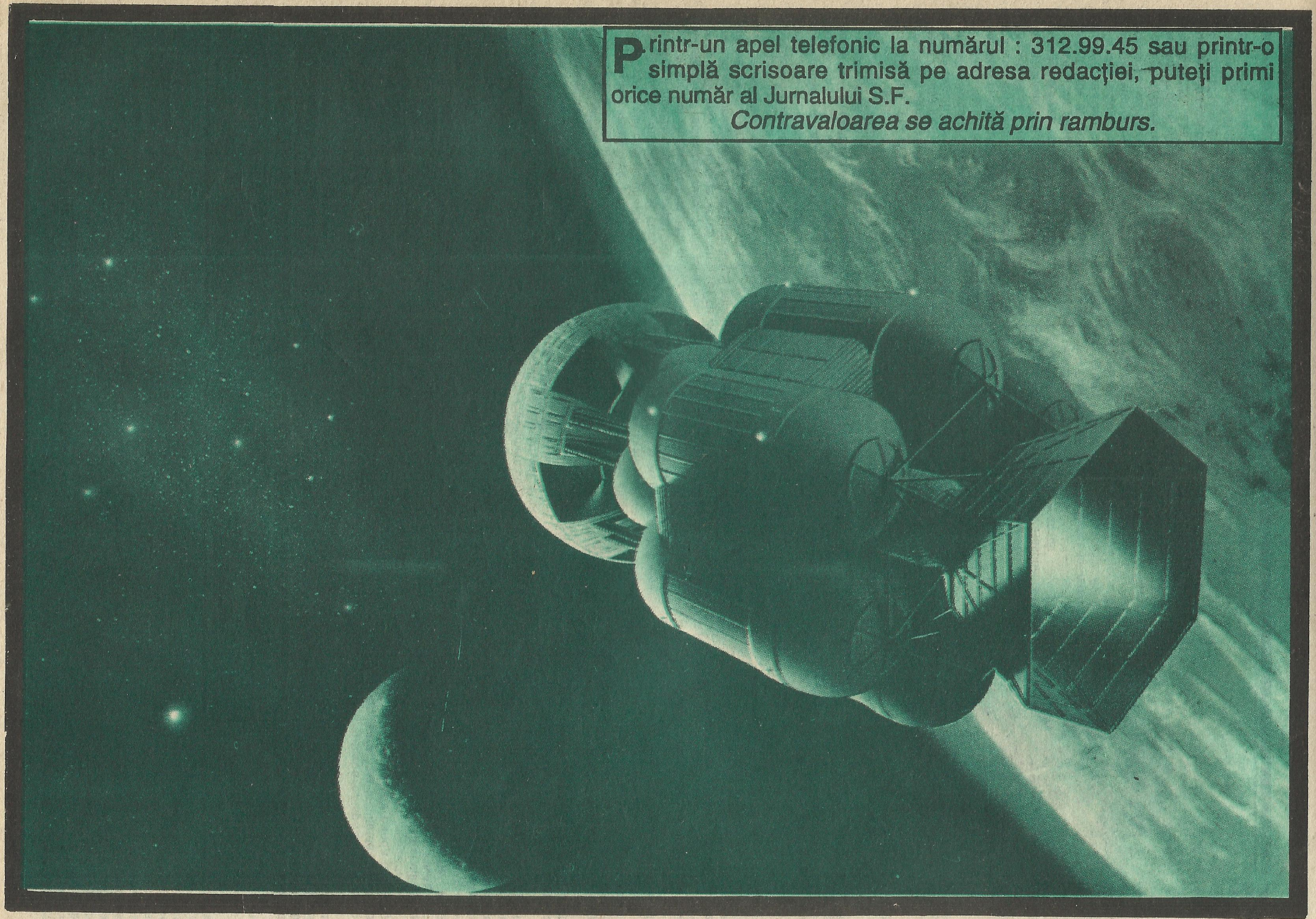

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025